ΕΤΟΣ 7ον ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 309 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ – ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΥΡΙΓΟΣ | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ — ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

ΑΡΧΙΜΗΝΙΑ ΚΙ' ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑ ΚΙ' ΑΡΧΗ ΚΑΛΟΣ ΣΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὑπεσχέθην εἰς τοὺς φίλους συνεργάτας νὰ λάβω ἕνα ριζικὸν μέτρον γιὰ νὰ παύσουν πλέον τὰ παράπονα γιὰ τὴν καθυστέρησιν τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἔργων. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θ' ἀρχίσω νὰ δημοσιεύω κάθε ἑβδομάδα ἀπὸ 4–5 ἐγκεκριμένα ἔργα τῶν συνεργατῶν, προτιμῶν ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ καταβάλουν ἕνα δικαίωμα προτιμήσεως ἐκ 5 δραχμῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλπίζω νὰ παύσουν εἰς τὸ ἑξῆς αἱ διαμαρτυρίαι δεδομένου ὅτι ἡ δημοσίευσις τῶν ἔργων θὰ πληρώνεται. Τὰ μὴ πληρωνόμενα θὰ δημοσιεύονται καὶ αὐτὰ μὲ τὴν σειρὰν των, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ χῶρος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν κατὰ προτίμησιν ἔργων. Ὅσοι λοιπὸν ἔχουν ἐγκεκριμένα ἔργα ἂς σπεύσουν νὰ δηλώσουν ἐὰν θέλουν νὰ ποοτιμηθοῦν.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν των κ. Κ. Προεστόπουλε, ὑποθέτω ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ συζητῆμεν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ «χορὸς» σοκάρει πολύ. — Τὸ δικόσας, Νεκρολούλουδο, ἐλήφθη. ἀργά. — Ἐντελῶς βιαστικό, κ.Β. Τσουκαλᾶ. Οὔτε μέτρον οὔτε οἶμα καλή. — Μαρίνον, πολὺ σόλοικον, ἐξ ἄλλου τὶ χρειάζονται αὐτὲς ἡ φιλοσοφίες μέσα σ' ἕνα πεζοτράγουδο;

Ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς «Σφαῖρας» καὶ ἐγὼ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὅσους μᾶς εὐχήθηκαν γιὰ τὰς ἑορτάς, καὶ εὐχόμεθα εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας καὶ φίλους τῆς «Σφαῖρας» αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος 1925.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ·ΙΚΑ ΦΙΛΜ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἀρχίμηνια καὶ ἀρχιχρονιὰ
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
σ' ὅλους χαρίζω κάτι τὶ
γιὰ νὰ περάσῃ ὁ πόνος.

Ὅλοι γλεντοῦν καὶ χαίρουνται
καὶ κάποια Μαργαρίτα
στὸ σπιτι βρεῦν μὲ καλεῖ
νὰ βοηθήσω τὴν μικρὴ
νὰ κόψῃ κάποια πήττα.

Ὅλοι τὸ ρίχνουν στὸ χαρτὶ
καὶ παίζουν Κ' ἐν τῷ μεταξὺ
ὁ ἅγιος Βασίλης ἔρχεται
εἰς τὴν Ἀθήνα μὲ «Ταξί».

Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται
ἀπὸ τὴν Καισαρεία
ὡς ἀντιαλλόξιμος κι' αὐτὸς
μ' ἄλλους μαζῆ, σωρεία.

Ζητᾶει σπίτι γιὰ νὰ μπῆ,
οἱ φίλοι του φωνάζουν,
γιὰ πρόσουγα τὸν παίρνουνε
καὶ σὲ σκηνὴ τὸν βάζουν.

Κάποιος τοῦ δίνει δάνειο
κι' ὁ ἅγιος μας; τότε
τρέχει μὲ μιὰ μανία
νὰ πάρῃ αὐτοκίνητο
γιὰ τὴν συγκοινωνία.

Κ' ὕστερα γίνεται σωφέρ,
μὰ ξέχασε τὸν πιάνουν
ποὺ ἔτρεχε στὸ δρόμο
καὶ εἰς τὸ πταῖσμα τὸν τραβοῦν
συμφώνως μὲ τὸν νόμο.

Ἐθύμωσεν ὁ ἅγιος
καὶ τοῦρχεται νὰ βρίσῃ
καὶ στὴν Ἀθήνα ὁρκίζεται
νὰ μὴν ξαναπατήσῃ.

Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΟΙΞΙ ΜΟΥ

Ὁ οὐρνὸς ἐμαύρισεν, ἔτσι καὶ ἡ ψυχή μου τριγύρω μου ἀπλώθηκεν ἡ σκοτεινιὰ ἡ μαύρη κι' ὁ νοῦς μου διαλογίζεται καὶ προσπαθεῖ γιὰ ναῦρῃ μέσα στὴ ἔκρυχειμωνιὰ τὴν πρώτη ἀνοιξί μου.

Ἐκείνη ποὺ φανώτανε πῶς εἶναι μαγεμένη κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ καθόμασταν σφιχτὰ ἀγκλιασμένοι κάτω ἀπ' τὴν τριανταφυλλιὰ κ' ἔπερνα ἀπ' τὸ στόμα της ὁλόγλυκα φιλιά, ὅλα μὲ μιᾶς τὰ ξέχασε, συντρίφτη ἡ ὑπαρξί μου... Ἔλα τώρα καὶ οἱ καϋμοὶ θὰ σβύσουν τότε ὅλοι καὶ θαῦρω στὴν ἀγκάλη σου τὴν πρώτη ἀνοιξί μου...

Παιδὶ τῆς θάλασσας

Χασέδες Σερβίτσα Τραπεζομάνδυλα Κυβέρτες διὰ δῶρα.

Εἰς τοὺς ἀδελφοὺς *Σταματιάδου* καὶ *Κ. Κουβανίδην*. Ἁγίου Μάρκου 21

Ἀπαντήσεις διὰ τὴς «Σφαίρας» δραχμ. 10 ἑκάστη. Δι' ἰδιωτῆας ἐπιστολὴς δραχμ. 20.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΞΑΝΘΟΝ, Κέρκυραν: Μὴ περιμένετε κομμίαν ἀντιπόδωσιν εἰς τὸ αἰσθημά σας ἀπ' ἐκείνην. Ἡ ἀγάπη σας θὰ ἦν ἐπιφρεῦν[illegible] ἀνεπανορθωτον. Εἰς τὸν ἔρωτα γενικῶς δὲν διαβλέπω καμμίαν ἐπιτυχίαν σας. Ἐπάγγελμα θ' ἀκολουθήσετε τὸ τοῦ ἐμπόρου. Εἰς τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ θὰ ἐπιτύχετε

ΣΚΛΑΒΟΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ, Πάτρας: Θὰ ζήσετε 24 ἔτη καὶ 11 ἡμέρας. Τὸ μέλλον σας πλήρες ἐ[illegible] καὶ ὁλοσώμως περιπετειῶν. Μία δυσάσας μὲ τοὺς συγγενεῖς σας κατὰ τὰς 14 τοῦ μηνὸς Μ[illegible] θὰ σᾶς ἐπιφέρῃ μικρὰν θλῖψιν. Σύζυγο δὲν θ' ἀποκτήσετε. Ἐπάγγελμα σταθερὸν δὲν θ' ἀκολουθήσετε.

REVE DE NUIT, Ἀλεξάνδρειαν: Ὁ νέος ἐκεῖνος εἶναι Ἀγγλικῆς καταγωγῆς. Γάμον μαζῆ του δὲν θὰ κάμῃ, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι θ' ἀνοχωρήσῃ. Εἰς τὴν ἐργασίαν του θὰ προοδεύσῃ. Ἀλλὰ αὐτὸ δ' ὑμᾶς δὲν θὰ ἔχῃ καμμίαν σημασίαν. Θὰ ὑμνηδεύθῆτε μετὰ 1 ἔτος. Θὰ ζήσετε ἐν ὅλῳ 24 ἔτη. Θὰ ἐγκαταπαυθῆτε εἰς μέρος ξένον, πολὺ μακρὰν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀδελφή σας θὰ μείνῃ ἀνύπανδρος ἐπὶ τετραετίαν ἀκόμη.

ΑΔΙΟΡΘΩΤΗΝ Ι. Π. Θεσσαλανίκην: Γάμον σιαβλέπω συντομώτατον καὶ εὐτυχέστατον, ὄχι ὅμως ἐξ ἔρωτος. Σᾶς εὐνοεῖ ἡ Παρασκευή. Ὁ μικρός σας ἀδελφὸς θὰ καταστραφῆ τελείως, ἀλὸ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφό σας προοδεύει.

ΦΑΝΤΙΝΑΝ Κέρκυρα: ἔχετε ἀπόλυτον ἐ[illegible] σύζυγός σας. Ἡ κόρη σας θὰ ὑπανδρευθῆ νέον 23 ἐτῶν, μετὰ πάροδον 52 ἡμερῶν.

ΜΑΓΔΥΜΕΝΟΝ ΑΕΤΟΝ: Σύζυγος πολὺ συμπαθητική, κατωτάτης ὅμως κοινωνικῆς λέξεως. Θὰ ὀνομάζεται Ἐλένη Εἰς τὸ μελετώμενον συνοικέσιον δὲν θὰ ἐπιτύχετε. Πᾶσα ἀπομάκρυνσίς σας ἐκ Κρήτης θὰ εἶναι ἐπιζημία δι' ὑμᾶς Τὸ ἐμπόριόν σας θὰ εὐδοκιμήσῃ Τὸ μέλλον σας ἀσφαλῶς ἤρεμον, ὄχι ὅμως καὶ πλουτοφόρον.

Ἔλαβον καὶ τὰς ἐπιστολὰς Πέτρινης Καρδιᾶς, Α. Μ. Β.. Ἀλκμήνη.ς

Σημείωσις: Σήμερον ἀναγκάσθην νὰ περιορίσω τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπαντήσεών μου. ἐλλείψει χώρου. Ἐλπίζω εἰς τὸ προσεχὲς νὰ μοῦ παραχωρηθῆ ἀ·ἄλογος χῶρος ὥστε νὰ ἱκανοποιήσω πολὺ περισσοτέρους.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ

Ὁ Κος ΙΩΑΝΝΑΚΗΣ
Ταλὰν εἰς τὴν Μουσικήν

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑς,,

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Χαρίζει εἰς τὰς ἀναγνωστρίας, εἰς ὅσας δὲν ἔχουν κόψει τὰ μαλλιά τους, ἕνα κλαδευτῆρι γιὰ νὰ τὰ κόψουν ἀλὰ γκρασόν. Καὶ ἂν θέλουν ἂς τὸ δοῦν πάσα κάτω τὸ κλαδευτῆρι ὡς τὸ στόμα... ἐκεῖ ὅπου γλῶσσα... Γκέγκε;

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Ὁ πονηρὸ; καὶ γλυφυρὸς Ἀγκαθάγγελος χαρίζει εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τὸ... δικαίωμα νὰ τοῦ... χαρίσουν ὅ,τι προτιμεῖται ἕκαστος.

Ο Κος ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἕνα αὐτοκίνητο σὲ κάθε συνεργάτη του γιὰ νὰ κόβῃ λιγάκι τὰ ἔργα του.

Ο ΜΗΤΡΟΥΣΗΣ

Χαρίζει εἰς ὅλους τὴν .. Περδίκων τοῦ' Οἱ ἀναγνῶσται ἂς τὴν μοιράσουν σὰν Θεοὶ καὶ ὄχι σὰν ἄνθρωποι.

Ο Π. ΝΑΛΕΟΣ

Ἕνα τραπέζι ξύλινο. Οἱ ἀναγνῶσται ἂς τὸ γεμίσουν κατὰ βούλησιν.

Ο Μ ΣΤΗΡΙΟΣ

Χαρίζει κάτι εἰς τὰς ἀναγνωστρίας του, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀποκαλύφῃ παρὰ μόνον εἰς τὴν ὡραιοτέρας. Πρόκειται περὶ εἴδους πολυτελείας. Τί εἶναι; Μυστήριον.

Ο ΕΣΠΕΡΟΣ

Τίποτε. Τίποτε. Τίποτε.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὀλίγους ἐστρίγγους τῆς λίμνης χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος.

ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΙΠΟΙ

Χαρίζουν εἰς ὅλους ἕνα δῶρον τῆς ἐκλογῆς τῶν. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἂς ἐνεργοῦν τὸ ἀντίτιμον καὶ ἀμέσως θὰ.. λάβωμεν ἡμεῖς τὸ δῶρον.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Αἱ γνῶμαι τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Σφαίρας, διὰ τὸν «Ἐλεύθερον γάμον» δημοσιευόνται κατὰ σειρὰν λήψεως. Οἱ ἀποστέλλοντες γνώμας πρέπει νὰ φροντίζουν νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν συντομώτεροι.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ποτὲ δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τοῦ Ἐλευθέρου Γάμου θὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία, διότι δὲν θὰ ὑπάρχῃ τότε οὔτε οἰκογένεια οὔτε οἰκογενειακὴ τιμὴ οὔτε ὑπόληψις.

Δημ. Λιακόπουλος, Σιδ σταθμ. Θησείου.

Σέβομαι ἀπολύτως τὰς γνώμας σας, Δεσποινίς Ἰσμήνη Φραγκᾶ, ἀλλὰ καὶ θεωρῶ ἐμαυτόν ὑποχρεωμένον νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ πάλιν καὶ σᾶς ἐρωτῶ:

Φρονεῖτε σεῖς ὅτι μία λεπτὴ αἰσθημάτων γαναῖκα, ὡς λέγετε, θὰ προτιμήσῃ τὴν ἐπονείδιστον ματαιοσισμὸν ἀπὸ τὴν σπανίαν περίπτωσιν διαζυγίου, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε καὶ τοῦτο εἶναι πρᾶξις ἔντιμος, ὡς ἀπορρέουσα ἐκ θείων καὶ ἀνθρωπίνων Νόμων; Καὶ ἀκόμα πιστεύετε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ ὁποία θὰ ἀλλάξῃ τοὺς ἄνδρας της, μὲ νὴν εὐκολίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἀλλάξῃ τὰς φίλας της, θὰ μπορέσῃ νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένειαν καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμόν της, ὡς συζύγου καὶ μητρός;

Ἐὰν ταῦλάχιστον ἄρν ὕμαι νὰ πιστεύσω καὶ εἰς ἀμφότερα, διότι ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἡ ὁποία προτιμᾶ τὸν ἐλεύθερον γαμον, μισεῖ τὴν οἰκογένειαν καὶ τα τέκνα καὶ ἀπολαμβάνει τὰς ἡδονὰς τοῦ γάμου, χωρὶς νὰ ἐκπληρώνῃ καὶ τὰ καθήκοντα, ζῶσα παρασιτικῶς εἰς ἑκάστην Κυανανίαν, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν αἰτίαν πάσης ἐγκληματικότητος καὶ πάσης διαφθορᾶς.

Μὴ σᾶς τρομάζῃ ὁ θεσμὸς τοῦ νομίμου γάμου, δι' αὐτοῦ οὔτε δεσμεύεται, οὔτε δούλη γίνεται ἡ γυναῖκα, ἀλλ' ἀπεναντίας παίρνει τιμητικὴν θέσιν καὶ γίνεται βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν συζυγικῶν καὶ μητρικῶν καθηκόντων της, ἐκτὸς τῆς ἠθικῆς χαρᾶς τῆς μάννας, ἀπολαμβάνει καὶ εἰς ἀκέραιον τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς Κοινωνίας.

Φοῖβος Δεληνὸς

EUGENIE SUY

ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΓΝΙΕ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἀρθοῦρος ὑπέλοβεν ἀπορθέστερον, μὴ θέλων ν' ἀντιληφθοῦν τὴν συγκίνησιν τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο.

— Δούλεψες πολὺν καιρὸ στὰ σφαγεῖα;

— Ἔτσι φαίνεται... Στὴν ἀρχὴ λυπόμουν νὰ σφάζω, ὕστερα συνήθισα· μὰ ὅταν πάτησα στὰ δεκάξῃ καὶ ἄλλαξε ἡ φωνή μου, τὸ μόνο πειὰ ποὺ μ' ἄρεσε στὸν κόσμο, ἦταν νὰ σφάζω... ὅλο καὶ νὰ σφάζω ἤθελα!...

— Ἔτσι πῆρες τὸ συνήθειο νὰ μαχαιρώνῃς, εἶπεν ὁ Ἀρθοῦρος.

— Κοντὰ στὴ γνῶσι· μά, ὅταν πάτησα στὰ δεκάξῃ, πῆρα μιὰ τέτοια φόρα ποὺ μιὰ καὶ ἀρχινοῦσα τὸ σφάξιμο, μ' ἔπιανε σὰν τρέλλα, καὶ χαλνοῦσα τὴ δουλειά... Ναί, κουμάτιαζα τὰ τσιμπία μὲ τὶς μαχαιριές ποὺ ἔδινα. Στὰ τελευταῖα, μ' ἔδιωχαν ἀπ' τὰ σφαγεῖα. Θέλησα νὰ μπῶ ὑπάλληλος στοὺς χασάπηδες· πάντα μ' ἄρεσε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα... Μὰ ποῦ! μοῦχαναν τὸν κάμπισο! μοῦδειχαν καταφρόνια ὅπως οἱ παπουτσῆδες στοὺς παντοφλάδες. Σὰν εἶδα καὶ ἦταν ἔτσι, παράτησα καὶ τὸ σράξιμο καὶ ζήτησα ναῦρω ἄλλοῦ δουλειά... καὶ δὲ βρῆκα τότες μονομιᾶς. Πολλὲς φορές, ἔκανα τὴν χελώνα Τέλος δούλεψα στὰ νταμάρια τοῦ Μονροΰς. Μὰ ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια βιρέθηκα νὰ γυρίζω ὁλόενα τὶς ρόδες γιὰ νὰ βγάνω πέτρες, μὲ εἴκοσι σολδία μεροδοῦλι. Ἤρουν ἀψηλὸς καὶ χερδύναμος κατετάγην σ' ἕνα σύνταγμα. Μοῦ ζήτησαν τ' ὄνομά μου, τὴν ἡλικία μου καὶ τὰ χωριά μου.

Μιὰ μέρα ὁ λοχίας μου μὲ σκουντάει γιὰ νὰ κουνηθῶ· εἶχε δίκηο γιατὶ στεκόμουν σὰν κούτσουρο, αὐτὸ μὲ πείσμωσε, ἀγρίεψα· μὲ σκουντάει, τὸν σκουντῶ· μὲ πιάνει ἀπ' τὸ γιακά, τοῦ κατεβάζω μιὰ γροθιά. Πέτεται ὅλοι πάνω μου· τότες μοῦ ἀνάβουν οἱ καπνοί, τὰ βλέπω ὅλα κόκκινα... κρατοῦσα τὸ μαχαίρι, ἤμουν μάγερας τῆς ὑπηρεσίας, καὶ δός του! Ἀρχινῶ νὰ σφάζω... νὰ σφάζω... ὅπως στὰ σφαγεῖα. Ματώνω, (σκοτώνω), τὸν λοχία, πληγώνω δυὸ φαντάρους!... σωστὸ μακελειό! Ἔντεκα λαβωματιὲς στοὺς τρεῖς, ναί, δέκα ἔντεκα!... αἷμα ποτάμι!

Ὁ Ντομένικο ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος σκυθρωπόν, βλοσυρὸς τὴν ὄψιν, καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλός.

— Τὶ συλλογιέσαι, Ντομένικο; εἶπεν ὁ Ἀρθοῦρος παρατηρῶν μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Τίποτε, τίποτε ὑπέλαβεν ἐκεῖνος ἀποτόμως.

Ἔπειτα ἐξηκολούθησε μὲ τὴν σκιαὰν ἀμερεμνησίαν του:

— Τέλος μὲ γραπώνουν, μὲ βάνουν στὸ σκαμνὶ καὶ μὲ δικάζουν γιὰ θάνατο!

— Καὶ γλύτωσες;

— Ἀντὶς νὰ μὲ πάνε γκιλλοτίνα, μὲ δίκασαν δεκαπέντε χρόνια κάτεργο. Σὰν εἶδα πὼς δὲν θὰ μὲ σκοτώσουν, ἡ πρώτη μου ὁρμὴ ἦσαν νὰ χυμήσω στὸ δικηγόρο μου νὰ τὸν ἀνέβω. Παίρνεις κάβο, μάστορη;

— Δυπώσουν ποὺ σοῦ ἀλάφρωσαν τὴν ποινή;

— Ναί .. σὲ κείνους ποῦ παίζουν τὸ μαχαίρι τοῦ Σαρλὸ (ἢ λαιμοτόμος), μ' ὅλο τὸ δίκηο· σ' ἐκείνους ποῦ κλέφτουν πέταλα στὰ πόδια· καθένας τὸ δικό του. Μὰ νὰ σ' ἀναγκάσουν νὰ ζῇς μιὰ κι' ἔγεινες φονιᾶς, οἱ κριτάδες, δὲν ξέρουν τὶ κακὸ ποῦ φέρνει αὐτὸ στὴν ἀρχή.

— Καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὸ κάτεργο, τὶ ἔκαμες;

— Πῆγε καὶ ἔπιασε δουλειὰ κοντὰ σ' ἕναν ἐκφορτωτή, στὴν προχυμαία τοῦ Ἁγίου Παύλου, καὶ ἐκεῖ βγάνω τὸ ψωμί μου.

— Μὰ ἀφοῦ. ἐπὶ τέλους, δὲν εἶσαι κλέφτης, γιατὶ ζῇς στὴ χώρα;

— Ἔτσι πρέπει. Βλέπεις, στενοχωροῦμαι μονάχος, μ' ἀρέσει, ἡ συντροφιά, καὶ ἐδῶ βρίσκω ἀνθρώπους σὰν καὶ μένα, καμμιὰ φορὰ ἔρχομαι στὰ χέρια.. Μὲ τρέμουν στὴ χώρα καὶ ὁ ἀστυνόμος δὲν ἔχει τίποτε νὰ μοῦ πῇ. παρεκτὸς γιὰ τὰ τσακώματα. ποῦ μοῦ κοστίζουν κάποτε εἴκοσι τέσσαρες ὧρες φυλακή

— Καὶ πόσο κερδίζεις τὴν ἡμέρα;

— Τριανταπέντε φρέγκα. Αὐτὸ θὰ βαστάξῃ ὅσο βαστοῦν τὰ χέρια μου· ὕστερα θὰ φορτωθῶ τὴν κόφα, σὰν τὸν γέρω κουρελᾶ ποὺ ἔκανα μαζί του στὰ μικρά μου χρόνια.

— Καὶ δὲν καλοπερνᾷς ἔτσι; (Ἀκολουθεῖ)

Αἱ συνδρομαὶ τῆς «Σφαίρας» παραμένουν ὅπως ἦσαν καὶ ὅταν τὸ φύλλον ἐπωλεῖτο μία δραχμή.

ERNEST DAUDÈ

Σ ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

(Ἡ συ ἔχω)

Μ' αὐτὰς τὸς σκέψεις ἡ Φρανσίνα ἐπλησίασε στὸ παράθυρο. Ἡ νύχτα ἦτο ἤρεμος καὶ φεγγοβόλος. Μπροστὰ της ἁπλωτὸ ὁ κῆπος. Ἡ μυρωδιὰ τῶν ρόδων ἐβαλσάμωνε τὸν ἀέρα.

Ἔξαφνα εἶδε μιὰ σκιὰ στὸν κῆπο. Κατελήφθη ὀπὸ τρόμον, ἀλλὰ καθησύχασεν ἀμέσως ἀναγωρίσασα τὸν Ραούλ. Δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τοῦ ἔκανε νεῦμα τὸ ὁποῖον ἐνήμαινε: «Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς».

— Ἀλλὰ σὺ δὲν μοῦ ἐπέτρεψες νὰ ἔλθω;

Δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ μὲ τὸ εἰστικτον τῆς δειλῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπᾷ ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἐκλείδωσε μόλις ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό της ὁ Ραούλ.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐσιωποῦσαν, ἀλλ' ἡ καρδιές των μιλοῦσαν ἀρκετά.

— Ἤθελες νὰ μοῦ μιλήσῃς, εἶπεν ἀποτόμως ἡ Φρανσίνα αὐτῦ Ραούλ. Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Ἰδού.. μίλησε.

— Ὅ,τι ἔχω νὰ σοῦ πῶ, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, εἶναι πολὺ σοβαρόν. Σοῦ εἶπα ὅτι ὁ Κουτσογιάννης ὅταν ἐφφόντιζε νὰ μᾶς συνδέσῃ ἐπεδίωκεν ἐκδίκησιν.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπες κ' ἐγὼ σοῦ ἐζήτησα τὸ ὄνομα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ζηεοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ.

— Γί ὄνομα αὐτὸ τὸ γνωρίζω, μοῦ τὸ εἶπεν ὁ Ἴδιος ὁ Κουτσογιάννης. Τώρα ἕνα μόνον ἐπιδιώκω: νὰ σὲ προφυλάξω.

— Τρέμω. Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον καταδιώκει ὁ Κουτσογιάννης καὶ τοῦ ὁποίου ἐπιδιώκει τὴν καταστροφὴν εἶναι ὁ σύζυγός σου!

— Ὁ σύζυγός μου;

— «Θὰ ἀγαπήσῃς τὴν σύζυγόν του, μοῦ εἶπε, θὰ τὴν ἀπασπαλύσῃς καὶ ὅταν τίποτε δὲν θὰ ἔχῃ νὰ σοῦ ἀρνηθῇ, θὰ φύγῃς μαζῆ της καὶ ἐτσι ὁ ἐχθρός μου θὰ μάθῃ ὅτι ἠπατήθη καὶ ὅτι ἡ σύζυγός του τὸν ἄφησε νὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ.

— Ἀτιμία. Ἀλλὰ γιατί;

— Θάρρος, Φρανσίνα. Διστάζω καὶ ἐντούτοις...

— Μίλησε. Τὸ θάρρος μου εἶναι πολύ

— Ἡ Ζουλιέττα ἐφονεύθη. Τὸ γνωρίζεις. Ἡ κόρη αὐτὴ ἦταν παιδὶ τοῦ Κουτρογιάννη, ὁ δὲ φονεὺς εἶνε ὁ σύζυγός σου.

Ἡ Φρανσίνα ἐσηκώθη ἔντρομος καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐναντίον τῆς φοβερᾶς αὐτῆς κατηγορίας.

Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ σύζυγός σου ἦτο ἐραστὴς τῆς Ζουλιέττας. Ἦτο ἔγκυος. Τὴν ἐρόνευσε διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον. Ὁ Κουτσογιάννης ἔχει ἀποδείξεις στὰ χέρια του. Συγχώρησέ με γιὰ ὅτι σοῦ ἀποκαλύπτω. Δὲν σοῦ ὁμιλεῖ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ ἐραστής, ἀλλ' ὁ φίλος. Δὲν ἤλθα γιὰ νὰ καταχρασθῶ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀδυναμίας σου. Ἔπρεπε νὰ σοῦ ὑποδείξω τὸν κίνδυνον Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Κουτογιάννη ὅσο περισσότερον ἀπροσδόκητη, ἦτο τόσον καὶ φοβερώτερη θὰ γινόταν Τώρα γνωρίζεις τὸν κίνδυνον. Θὰ τὸν ἀποφύγωμεν. Ἐξασκεῖς μεγάλην ἐπιροὴν στὸν Κουτογιάννη. Κ' ἐγὼ ἐπίσης. Καὶ οἱ δύο θὰ τὸν ἐμποδίσωμε καὶ θὰ σώσωμε τὸν σύζυγόν σου ἀπὸ τὴν ἀτιμία.

Ἡ Φρανσίνα ἔδωσε καὶ τὰ χέρια στὸ Ραοὺλ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μόνη στὸ ἐξῆς στὸν κόσμο αὐτό, καταφεύγω σ' ἐσένα σὰν σὲ πιστὸν φίλο. Γίνου ὁ σύμβουλός μου, τὸ στήριγμά μου ἡ ἐλπίς μου.

. . . . . .

Ἀπέναντέ του!

Ἐπληησίαζε νὰ ξημερώσῃ ὅταν ὁ Ραοὺλ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς ἐρωμένης του. Ἡ Φρανσίνα ὑπέκυψε εἰς τὸν ἔρωτα εἰς στιγμὰς ἀμηχανίας καὶ ἐκστάσεως. Ἐν ὅσῳ ὁ Ραοὺλ ἦτο ἐκεῖ καὶ εὑρίσκετο πλησίον του, μεθυσμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, δὲν ἐσκέπτετο τὰς συνεπείας τοῦ σφάλματός της. Ἀλλὰ μόλις ἔφυγεν ἐκεῖνος τότε ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται μίαν ἀλγεινὴν κατάπτωσιν.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καίτοι ἠγάπα, εἶχε κατορθώσει νὰ μείνῃ ἀγνή.

Ἀλλὰ τώρα ὑπέκυψεν.

— Ἰδοὺ λοιπὸν αἱ τέρψεις τοῦ σφάλματος. Θὰ τὰς ἀπολαύσω ποτὲ πληρεστέρας καὶ ἀξίζει ἄρα γε;

Ἐσιώπησε.

Νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ θεωροῦσε βλασμημίαν κατὰ τοῦ Ρουὺλ.

Τὸν ἐλάτρευε.

Σὲ λίγο εἶχε συ ἔλθει πλέον καὶ δὲν θλιβόταν διότι ὑπέκυψεν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Χ.

ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Δὲν ἔδεχθη νὰ ὑπνωτισθῇ;

— Δὲν τὴν εἶδα διόλου.

— Ἔλειπε; εἶχε φύγει;

— Ναί, ἡ Ἕλλη εἶχε φύγει, εἶχε φύγει γιὰ πάντα. Ἐπῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια, στὸ θεῖο της

Τὸ κίτρινο ρόδο

Μία ὑπόνοια ἐπέρασεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ Μαρίου: Ἄραγε ἡ Ἕλλη εἶχε φύγει πραγματικῶς γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια ἢ μήπως οἱ δικοί της διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ταξειδίου ἤθελαν ν' ἀπομακρύνουν τελείως τοὺς δύο ἐραστάς;

Ἢ μήπως κ' αὐτὴ ἀκόμη ἡ Ἕλλη, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ ν' ἀδῇ τὸν Μάριο, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ ἐνδεχομένας νέας συγκυνήσεις ἐπροφασίζετο ἕνα ταξεῖδι;

Ἦταν ἀδύνατον γιὰ τὸν Μάριο νὰ πιστεύσῃ ὅτι τόσον εὔκολα εἶχε ἀνοποδογυρίσῃ ἡ καρδιὰ τῆς Ἕλλης. Τὴν θεωροῦσε τόσον αἰσθηματικήν, τόσον τρυφερὴ γι' αὐτόν, τὴν ὕπαρξίν της τὴν ἔνοιωθε τόσο συνδεδεμένην μὲ τὴν δικήν του, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ δεχθῇ ὅτι ἡ Ἕλλη εἶχεν ἀποφασίσει πειὰ νὰ μὴ τὸν ξαναειδῇ. Μιὰ γυναῖκα ποῦ συνδέεται ἐρωτικῶς μ' ἕναν ἄνδρα ἐνιέα ὁλόκληρα χρόνια εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτὸν ἔτσι ἀπότομ

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ 4

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΒΩΒΟΥ

Τοῦ Ἱσπανοῦ συγγραφέως Fernan Cavallero

Ὁ Φερνάντος ἦτανε δέκα πέντε χρονῶν στὴν ἐποχὴ τοῦ Γαλλοϊσπανικοῦ πολέμου τὸ 1810. Ὁ γέρο πατέρας του ζοῦσε σὲ μιὰ καλύβα στὴν ἄκρη τῶν χωραφιῶν μαζὶ μὲ δύο γιούς του τὸν Φερνάντο, καὶ τὸν μεγαλήτερο κατὰ δέκα χρόνια τὸν Ροδρίγο. Καὶ ὁ μὲν Φερνάντος δὲν πῆγε στὸν πόλεμο σὰν μικρὸς που ἦτανε, ὁ Ροδρίγος, ὅ,τι ὡς ἔγινεν ἐθελοντὴς καὶ ἀποδραγάδησε σὲ δύο τρεῖ μάχες.

Ἐπειδὴ γνώριζε καλὰ τὸν τόπο ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ πηγαινοφέρνη τὰ τηλεγράφματα καὶ τὰς εἰδήσεις στὸν λόχον του, περνῶντας τὴν νύχτα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς Γαλλικὰς γραμμὰς, πρᾶγμα πολὺ ἐπικίνδυνο.

Τρεῖς φορὲς εἶχε ἐπιτύχει νὰ πάῃ καὶ νὰ φέρῃ εἰδήσεις, καὶ ὁ πατέρας του ποὺ τὸ ἔμαθε, γιατὶ τὸν ἔβλεπε πολὺ χύριζε νύχτα στὴ καλύβα, τὸ εἶπε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ περηφάνεια. Οἱ Γάλλοι στὸ τέλος τὸ μάθανε καὶ ἀρχίσανε νὰ κατασκοπεύουν τὴν καλύβα μυστικὰ μὲ τρόπο καὶ πανηγιά.

Μιὰ βραδειὰ ποὺ ὁ Ροδρίγος μὲ τὸν πατέρα του καθόνταν στὸ τζάκι, σκοτεινά, βαρειὰ βήματα ἀκουσήκανε καὶ ἀρχίσανε νὰ βαράνε τὴν πόρεα μὲ κοντακλές.

Πατέρας καὶ γιὸς τὰ χάσανε καὶ σφίξανε τὰ χέρια τους μὲ τρομάρα, γιατὶ ἡ καλύβα ἦτανε περικυκλωμένη καὶ αὐτοὶ χαμένοι.

Ἀμέσως ὁ Ροδρίγος φώναξε τὸν ἀδελφόν του Φερνάντον.

— Φερνάντο, εἶπε, κύτταξε νὰ βγῇς ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ ἀχυρῶνα καὶ κρυψε αὐτὸ τὸ πακέτο στὸν κάμπο.

Ἔβγαλε ἕνα πακέτο χαρτιὰ γραμμένα στὸ ποκάμισο του κατάσαρκα καὶ τὸ ἔδωκε στὸν ἀδερφό του. Αὐτὸς τὸ πῆρε, ἄνοιξε τὸ παραθυράκι καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἑπτὰ, ὀκτὼ στρατιῶται ἐμπήκανε μὲ τὸ πιστόλι ὁ καθένας στὸ χέρι.

— Λοιπὸν αὔριον, εἶπε θυμωμένος ὁ ἀξιωματικός, θὰ δῆτε.

Τὸ πρωὶ στὴ πλατεία τοῦ μικροῦ χωριοῦ μπροστὰ στὸ τοῖχον τοῦ Δημαρχείου, ὁ γέρος μὲ τὸ γυιό του στεκόνταν ὄρθιοι, μὲ τὰ κεφάλια των γυμνά, ἀκίνητοι καὶ κατακίκρινοι. Ἀντικρυ τους σὲ εἴκοσι βήματα δώδεκα φαντάροι περιμένανε μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι γιὰ τὸ τουφέκισμα. Γύρω, τριγύζω στὴ πλατεία γέροι καὶ γυναῖκες ἐστέκοντο λυπημένοι, θυμωμένοι, λυσσασμένοι.

Κοντὰ στοὺς δώδεκα φαντάρους, ἀνάμεσα σὲ δυό, ἐστέκετο ὁ Φερνάντος μὲ πρόσωπο κίτρινο ἀλλὰ ὑπερήφανο. Τὰ μάτια του ἦταν κατακόκκινα γιατὶ εἶχε κλάψει.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐρώτησε.

— Θὰ μιλήσῃς τώρα ;

Ὁ μικρὸς ἀπεκρίθη, «ὄχι» !

Ὁ ἀξιωματικὸς διέταξε τοὺς φαντάρους νὰ σκοπεύσουν τοὺς δυό κατὶ δίκους καὶ ἐρώτησε πάλιν τοπαιδιὰν θέλῃ νὰ μιλήσῃ.

Γιὰ λίγη τοῦ παιδιοῦ δὲν κουνήθηκε, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἔλαβε μιὰ ἀπόχρωσι κιτρινον. Φρικτὴ καὶ ἀγων ὠδὴς ἔκρασις ζωγρ φίσηκε ἐτὸ στόμα του, καὶ πνιγμένη φωνὴ λυπηρὰ ἀκούστηκε μέσα στὸν λαιμό του. Κλονίσθηκε.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ περίμενε ν' ἀκούσῃ τὴν ἐξομολόγησι καὶ μαρτυρία ἀπὸ τὸ στόμα του ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἀλλὰ δὲν βγῆκε μαρτυρία, ἀλλὰ ἕνα ματωμένο κῦμα !

Ὁ ἀξιωματικὸς ὀπισθοχώρησε μὲ ἕνα πήδημα. Ἐπάνω στὴ στολή του, κατάμεσα στὰ στήθεια του, ἐβαίνετο μιὰ μετωμένη κηλίδα, ἕ ας κόκκινος λεκὲς ἀπαίσιος, καὶ στὰ πόδια του ἦτανε πεσμένο καποιο πᾶμα ἄμορφο καὶ ματωμένο.

Μὲ τὰ δίντια του τὸ πιδὶ ἔκοψε τὴν γλῶσσα του καὶ τὴν ἔφυσε στὸ πρόσωπον τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἔπεσε λιποθυμισμένο, ἐνῷ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ πατέρας του μὲ τὸν ἀδερφόν του ἐπεφαν νεκροί, τουφεκισμένοι ἀπὸ τοὺς δώδεκα φαντάρους.

ΤΡΕΙΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΕΣ

Πρόπερσυ—Κατεβῆκα στὸν κῆπο καὶ μάζεψα λουλούδια—ἄσπρα χρυσάνθεμα καὶ ρόδα τοῦ χειμῶνα. Ἔκαμα ἕνα μπουκέτο καὶ ἤρθα στὸ σπῆτι σου. Ἐστόλιζες τὸ δωμάτιό σου, μὲ τὰ μπιζοῦ καὶ τὰ δῶρα καὶ ὅλα τὰ μικροπράματα ποὺ σοῦστειλαν οἱ δικοί σου. Μοῦδωκες τὰ δυό σου χέρια καὶ τὰ φίλησα. Στὰ πῆρα τρυφερὰ καὶ σ' ἔσυρα στὸ νιβάνι. Πῆρα τὸ μπουκέτο ποὺ εἶχα ἀφήσει δίπλα σὲ μιὰ καρέκλα καὶ σοῦ τὸδωσα!

— Τί μοῦ εὔχεσαι, μ' ἐρώτησες.

— Νὰ ἤμαστε πάντα ἀγαπημένοι !

Ἔχωσες τὸ κεφάλι σου στὴ δροσιὰ τῶν λουλουδιῶν καὶ δρόσισες τὰ μάγουλα, ποὺ ἄναβαν, ἀπὸ μιὰ φλόγα ἐρωτική, ἐνῷ ἐγὼ κύτταγα τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν σου! Εἶχες μιὰ χόρι, μιὰ ὀμορφιὰ, μιὰ γοητεία. Κι' ὁ ἥλιος ἔπαιζε μὲ τὰ μαλλιά σου. . Κι' ἄφινε ὁ χρόνος ἐκεῖνος τοὺς τελευταίους του στεναγμοὺς στὸ μελιχρὸ δειλινό, —καὶ μᾶς ἄφινε ἀγαπημένους—νέοι, Ἑλένη !

II

Πέρυσι—κατέβηκα πάλι στὸν κῆπο καὶ μάζεψα λουλούδια. Ντάλλιες κόκκινες, τριαντάφυλλα. Ἔκανα πάλι ἕνα μπουκέτο. Ὅμως δὲν τὸ φέρα σπίτι σου. Εἶναι βλέπεις ἡ αἰώνια ἱστορία. Πείσματα, ζήλειες, παρεξήγησες, νάζια ! Ἔκλεψα καὶ πόνεσα τοῦτο τὸ χρόνο! Ἡ γαλήνη ποὺ εἶχα στὴ καρδιὰ, μέσα στὸν ἀνθισμένο κῆπο, ἔσβυσε, καὶ ἀναταράχτηκα πάλι ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ δὲν βρίσκει ἀπάντησι, ἀπὸ τὸ κλάμμα ποὺ δὲν ἀκούει κανένος ! Μιὰ αἰωνία ἱστορία εἶναι ὅλοι οἱ ἔρωτες... Πέταξα τὴς ντάλλιες μὲ τρελλὸ θυμό, καὶ φώναξα μὲ πάθος ! Ὄχι δὲν θὰ πάω ! Θὰ τὴ βασανίσω μὲ τὴν ἄρνησι!.. Καὶ κεῖνο τὸ χρόνο, ὦ, σ'ἀγαποῦσα—Ἑλένη. .

III

Χτὲς κατέβηκα στὸ κῆπο καὶ μάζεψα λουλούδια. Κίτρινα, πεθαμένα τριαντάφυλλα.... Ἔκανα ἕνα μπουκέτο καὶ ἤρθα σπῆτι σου. Δὸν ἤρθες στὴ σκάλα νὰ μὲ προαπαντήσῃς. Τὸ ἄφησα, μὲ τὸ φλικὸ χαμόγελο, ποὺ ἔχουμε μπροστὰ σ' ἕνα ἀδιάφορο φίλο. Καὶ καθὼς σ' ἔβλεπα νὰ γυρίζῃς σὰν πεταλοῦδα, ὕστερα στὴ πλατεία, νὰ μιλᾶς μὲ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, αἰσθάνθηκα ὅλη τὴν ἐρημιὰ τῆς καρδιᾶς μου! Καὶ δὲν πεθύμηα τὸν ἔρωτα τὸν πρόπερσυ, μὰ τὴ λαχτάρα τὴν περσυνή ! Ὦ πόθε, ὦ ζήλεια, ὦ ἀπιστία ! ποὺ τρέφεις καὶ ζεσταίνεις τὸν ἔρωτα, σᾶς θέλω !

ΓΙΑΝ-ΠΑΣ

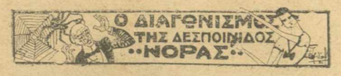

ΜΙΑ ΤΟΜΠΟΛΑ ΑΓΙ' ΟΛΟΥΣ

1	7	9	20
11	24	37	49
3	14	23	52

Αὐτή, ὅπως βλέπετε, εἶναι μία ὑποθετική κορτέλλα της τόμπολας.

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι τὴν παρακμὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς σᾶς καλῶ σπίτι μου καὶ σᾶς μοιράζω καρτέλλας γιὰ νὰ παίξωμε τόμπολα, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἀντὶ νὰ μοιράσω στὸν καθένα μιὰ διαφορετικὴ καρτέλλα μοιράζω σὲ ὅλους τὴν ἴδια καρτέλλα, δηλαδὴ ἀπὸ μιὰ καρτέλλα μὲ τοὺς ἴδιους ἀριθμούς. Καὶ σᾶς λέγω : Οἱ ἀριθμοὶ οἱ ὑπάρχοντες εἰς τὴν ἀνωτέρω καρτέλλαν εὑρίσκονται ὅλοι μὰ ὅλοι ἀνεξαιρέτως μέσα εἰς τὴν «Σφαῖραν». Δηλαδὴ ἐὰν παρακολουθήσετε μετὰ προσοχῆς τὰ διαφορα κομμάτια, μηδὲ τῶν μυθιστορημάτων ἐξαιρ ὑμένων, τὰ δημοσιευόμενα εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον τῆς «Σφαίρας» θὰ μπορέσετε νὰ βρῆτε ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς ὑπάρχοντας εἰς τὴν καρτέλλαν. Ἐσεῖς θὰ κάμετε τομπολα καὶ θὰ πάρετε τὸ ποσὸν ποὺ σᾶς ἀνήκει.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκολώτατον, ἀρκεῖ νὰ κατα-βάλετε μιὰ μικρὰ προσοχὴ διαβάζοντες ὅλην τὴν «Σφαῖρα» ἀπὸ τὴν πρώτην σελίδα μέχρι τὴν ὀγδόην. Ὅταν βρῆτε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ θέλετε, δηλαδὴ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς καρτέλλας, τοὺς γράφετε σ' ἕνα χαρτί, ἀνταφέροντες καὶ τὰ σχετικὰ κομμάτια τῆς ὕλης, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα τοὺς βρήκατε.

Ὅσοι ἐπιτύχουν θὰ πάρουν ἀνὰ δραχμὰς 25 ὁ καθένας, ἡ μίαν ἑξαμηνιαν συνδρομὴν τῆς «Σφαῖρας» κατ' ἀρέσκειαν.

Ἀριθμοὺς, συνοδευομένους ἀπὸ 1 μονόδραχμον, θὰ δέχωμαι μέχρι τῆς 20ης Ἰανουαρίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 21ης Ἰανουαρίου.

Ἐπαναλαμβάνω: Δὲν χρειάζεται παρὰ λίγη προσοχὴ καὶ λίγη ὑπομονή.

Η Δ'ς ΝΟΡΑ

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου πρέπει νὰ προσκαθοῦν νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν συντομώτεροι εἰς τὰς ἀπαντήσεις των. Λύσεις, μὴ σύνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμου δὲν γίνονται δεκταί.

Εἰς τὸν φάκελλον τῶν ἀπαντήσεων νὰ γράφετε τὰς λέξεις : Διὰ τὴν δίδα Νόραν. Καὶ τοῦτο χάριν εὐκολίας εἰς τὴν ἐξελεγξιν.

ΚΟΙΝΟΙ ΘΕΑΤΡΙΝΟΙ

Τὰ χρόνι' ἀλήθεια βιάζονται πολύ·
σ' λίγο κ' ἡ στερνὴ θὰ πέσῃ αὐλαία·
καθένες μας, ἀράτῃ μου, ἐχτελεῖ
τὴν τρίτη πράξῃ ἀπόψε τῆ μοιραία.
Σὰ θεατρίνοι παίζουμε κοινοί,
στὸ ἔργο μὲ τὴν πιὸ κοινὴ τὴ λύση,
κ' ἂν κάποιος θεατὴς γιὰ μᾶς θρῆνεῖ
σὲ λίγο μὲς στὰ φῶτα θὰ εὐθυμήσει!
Καὶ σὺ ἐχτελεῖς μὰ δάκρυα κυλοῦν
στ' αὐλάκια αὐτὰ ποὺ σοῦσκαψεν ὁ πόνος,
καὶ τὰ πηχτὰ φτιασίδια σου χαλοῦν,
καὶ δείχνουν πῶς σὲ ἀσκήμισεν ὁ χρόνος.
Κι' ὥστόσ' ἀπέναντί σου λησμονῶ,
πῶς παίζουμε σὲ δρᾶμα καὶ κυττάζω,
τὴν πρώτιμη φθορά σου καὶ θρηνῶ,
κ' ἄλλοτε σαν σὲ φάντασμα τρομάζω.

ΤΙΜΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ παιδὶ δουλεύει τὴ κακία, θὰ τὴ δουλεύῃ σ' ὅλη του τὴν ἄλλη ἡλικία.
Ὁ χρόνος ἐτελείωσε, μ'αὐτὸς δὲν λησμονάει νὰ ρίχνῃ ἀδιάκοπα στὴ γῆ βροχὲς καὶ παγωνιὰ ποὺ παρ-δέρνουν τὸ φτωχὸ ποὺ πάντοτες [πεινάει
καὶ μένει σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἀπόκοσμη γωνιό.
Ὁ ἀντὸ χρόνο σκέφτομαι δακρύζει ἡ ψυχή μου.
Ὁ χρόνος καὶ τὰ μάτια σου μοῦ θλίψαν τὴ [ζωή μου

Σ. Δράκος

ΑΡΙΣΤ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΔΗΣΤΟΥ

ΕΛΛ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὶ θὰ ποῦν αὐτά; ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ γέρων Μαρῆς.

—Αὐτὰ θὰ ποῦν, κὺρ Θανάση μου, ὅτι ἔχεις δυὸ ὧραις καιρὸ νὰ μαζέψῃς ἕξῃ χιλιάδες δραχμαὶς, ἢ σὲ χρυσάφι ἢ σὲ συχνάτσαις καὶ δραχμαὶς, ὅ σὲ χρυσάφι ἢ σὲ συχνάτσαις καὶ μ' ἕνα ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης σου νὰ τὰ στείλῃς στὸ Μαύρορεμα, ποῦ θὰ τῆς καρτερῇ ὁ καπετὰν Ὀδυσσέας ὁ Μαυροδῆμος. Ἔχεις ἀκόμη δυὸ ὧραις καιρὸ, νὰ πᾷς νὰ συνεννοηθῇς μὲ τὸν παπα Γιάννη, καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃς ἂν θὰ δώσῃ τὴν κόρη του τὴν Φροσούλα Γι' αὐτὸ τὸ δεύτερο ποὺ σοῦ εἶπα ἐνδιαφέρεται πολὺ ὁ γυιός σου καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ νὰ τοῦ στείλῃς ἀπάντησι. Γιὰ τὸ πρῶτο γιὰ τὴς χιλιάδες δηλαδὴ, ἐνδιαφέρεται ὁ κοπετὰν Ὀδυσσέας. Σήμερ λοιπὸν καὶ μὴ χάνεις καιρό.

—Ἀνρθωπε τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξεν κατάπληκτος ὁ Θανάσης. Ὁ Ὀδυσσέας Μαυροδῆμος εἶνε λήσταρχος. Τὶ σχέσιν ἔχει μὲ τον γυιό μου ;

—Ἀ ! Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ; Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ λοιπόν. Τὸ γυιό σου χθὲς τὸ βράδυ βράδυ τὸν πιάσαμε σκλάβο μας. Καὶ εἴπαμε, ἂν δὲν μᾶς δώσῃς τῆς ἕξῃ χιλιάδες δραχμαῖς, νὰ τοῦ κόψωμε τὸ κεφάλι καὶ νὰ σοῦ τὸ στείλωμε πεσκέσι.

Ὁ Ἀθανάσιος Μαρῆς ζεκύτταξε μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιμονὴν τὸν ἐπισκέπτην του κατὰ πρόσωπον. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο τρελλός. Ἡ τοῦλάχιστον ὅτι ἤθελε νὰ ἀστειευθῇ μαζί του ! Διότι βεβαίως σὲ εἶχε τόσην ἀφέλειαν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ υἱός του συνελήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ λῃστῶν !

—Δὲν μοῦ λὲς, πατριώτη, εἶπεν εἰς τὸν ἄγνωστον. Ἂν ἤρθες ἐδῶ νὰ γελάσῃς μαζί μου, ἄχρηστη ὥρα διαλέξες γιὰ νὰ τὸ κάνῃς. Ἂν ὁ γυιος μου πάλι σ' ἐστειλεν ἐδῶ, γιὰ νὰ ἰδῇ πόσο τὸν ἀγαπᾶ, καὶ τοῦ πῇς, ὅτι εἶνε πολὺ ἀναισθητος, καὶ ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρίνῃ τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων.

—Κὺρ Θανάση, ἀπήντησεν ὁ ἐπισκέπτης. Ὁ καπετὰν Ὀδυσσέας Μαυροδήμος χθὲς τὸ βράδυ ἐπέτυχε τὸν γυιό σου στὸ δρόμο ποὺ ἔφευγε σὰν φοβισμένος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας τὸν ἐγνώριζε πῶς εἶνε γυιός σου, καὶ εἴξευρε ὅτι ἔχει πολλὰ πλούσιο. Τὸν πιάσαμε λοιπὸν σκλάβο. Ἢ μᾶς δίνεις ἕξῃ χιλιάδες δραχμαῖς ἢ τὸν σφάζουμε. Ἕνα κ' ἕνα κάνουν δύο...

— Μὰ εἶνε ἀλήθεια ὅλ' αὐτά ;

— Ἀλήθεια.

—Καὶ σύ; Ἐσὺ ποῦ ἤρθες ἐδῶ ποιὸς εἶσαι;

— Ἐγώ.. Ἔχεις δίκαιο ! Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ποιὸς εἶμαι. Ἐγὼ εἶμαι ὁ λῃστὴς Φουντούκης. Τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Μαυροδήμου.

Ὁ Ἀθανάσιος Μαρῆς ἦτον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεινους, οἱ ὁποῖοι δέχονται μὲ μικρὰν μόνον συγκίνησιν τὰ δυσμενῆ τῆς τύχης κτυπήματα. Ἡ εἴδησις τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ υἱοῦ του κατ' ἀρχὰς βεβαίως τὸν κατετάραξεν. Ἀλλ' εἶδεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ψυχικήν του ἀταραξίαν διὰ νὰ σκεφθῇ ὡριμώτερον περὶ τοῦ πρακτέου.

Καὶ ἐσκέφθη. Καὶ ἀπεφάσισε.

Η ἀπάντησις τοῦ Παπτᾶ!

—Ἔχω ἕτοιμες τῆς ἕξῃ χιλιάδες δραχμαῖς, καὶ θὰ τῆς στείλω μὲ ἕνα ἄνθρωπό μου στὸ μέρος ποὺ θέλετε. Τώρα γιὰ λεγε μου. Τί σὲ παρακάλεσεν ὁ γυιός μαυ νὰ μοῦ πῆς;

—Ἀ! Καὶ. Ὁ γυιός σου κὺρ Θαναση μου, φαίνεται πῶς εἶναι ἐρωτευμένος μὲ κάποια ὠμορφη ἐδῶ, ποὺ τὴν λένε Φροσούλα. Μὰ πολὺ ἐρωτευμένος μαλιστα. Γι' αὐτό, σὰν ἔμαθε πῶς θἄρθω, πῶς θἄρθω νὰ σ' ἀνταμώσω. ἔπεσε στὰ ποδια μου καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ σοῦ πῶ νὰ κάνῃς κάποια συνεννόησι με τὸν παππᾶ, τὸν πατερα τῆς Φροσούλας. Νὰ σοῦ δώσουν μιὰ ἀπάντησι ὁριστική. Θὰ τοῦ τὴν δώσουν γυναῖκά του ; ναὶ ἢ ὄχι; Ἂν ναί, νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ χωριό του. Ἂν ὄχι, νὰπάρῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ ἀλλοῦ; Κι ὅπου πάει, θὰ σοῦ γράψῃ ποῦ βρίσκεται γιὰ νὰ ξέρῃς κ' ἡ ἀφεντιά σου.

Ὁ Θανάσης ἐσκέφθη.

—Ἔχει δίκηο τὸ παιδί, εἶπε. Κάνε μου τὴ χάρι Φουντούκη; ἐσύ, νὰ με πῆς μερικὲς ἐδῶ. Ἐγὼ πάω ν' ἀνταμώσω τὸν παππᾶ.

Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του ὁ γέρων Μαρῆς συγκεκινημένος, τεταραγμένος, κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τόσων συμφορῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν εὐρῆκαν κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἐκείνας ἡμέρας. Ταχύνων ὅσον ἠδύνατο περισσότερον τὸ βῆματου διέσχισε τοὺς δρόμους τοῦ χωρίου, ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν, καὶ ἔφθασεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ παππα Γιάννη.

—Θέλω τὸν παπᾶ, εἶπε σὲ μερικοὺς ποὺ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

—Κάτσε κ' ἔρχεται. Μέσα πῆγε μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῇ τί κάνει τὸ κορίτσι του. Ξέρεις .. Ἡ Φρόσω ἀπὸ τὰ χθές, ἔπεσε στὸ κρεββάτι τοῦ πεθαμοῦ.

—Τὸ ξέρω... Καὶ ἔχει δίκηο τὸ κορίτσι. Τὸ δίκηο της πρῶτος ἐγὼ τὸ ἀναγναρίζω, καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ.

—Τὸ ξέρουμε, κὺρ-Θανάση, πῶς ἡ ἀφεντιά σου εἶσαι δίκαιος ἄνθρωπος. Μὰ ἐκεῖνος ὁ γυιός σου! Ἀ! Ἐκεῖνος ὁ γυιός σου!

Δὲν εἶπαν περισσότερα, εὐσπλαγχνισθέντες τὸν δύστηνον ἐκεῖνον πατέρα, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν εἶχαν καταδικάσει εἰς θάνατον. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄλλως τε εἰσῆλθε καὶ ὁ παππα Γιάννης.

Ἦτο δὲ ὁ παπαΓιάννης ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν εἰσέρχονται εἰς τὴν θέσιν των. Ἦτο ἱερεύς, ἐνῷ ἐγεννήθησαν νὰ γείνῃ λήσταρχος. Ἐλειτουργεῖ καὶ προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς νὰ προσευχηθοῦν εἰς τὸν Θεόν,

. . . Δὲν τοῦ τὴν δίνω. Πάρ' το ἀπόφασι, γύρισε στὸ σπίτι σου καὶ ἄφησέ μας ἡσύχους.

ἐνῷ αὐτὸς δὲν ἐλογάριαζε τὸν Θεόν, ὅταν ἐπροκειτο νὰ βλαφθῶσιν ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τὰ συμφέροντά του. Ἔδιδε τὸ χέρι του νὰ τὸ φιλήσουν οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοί, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἠμπόδιζε νὰ σφίξῃ τὴν γρονθιάν τοῦ, νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ γρονθοκοπήσῃ ἀνηλεῶς. Ἦτον τραχύς, ἀπότομος, πείσμων, ἐπίμονος, μνησίκακος μέχρι ἐγκλήματος. Ὁ Βασίλης Μαρῆς, φιλήσας τὴν κόρην του, ὑπέπεσεν ἄπαξ εἰς τὸ μισός του. Ἔ! Ἀλλοίμονον τώρα εἰς τὸν Βασίλην τὸν Μαρῆν.

—Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω τὸν κακοῦργο νὰ στα θῇ οὔτε σὲ χλωρό, οὔτε σὲ ξερό κλαρί, ἔλεγε.

Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀνηλεῆ, τὸν ἀσυγκίνητον, τὸν κακόν, ὁ ἀγαθός, ὁ καλὸς καὶ ἀνεξίκακος Θανάσης, ἐκεῖ μπροστὰ σὲ ὅλους, μὲ τὸ σθένος καὶ τὴν παρρησίαν καὶ τὴν εἰληφρίνιαν τιμίου ἀνθρώπου εἶπε:

—Παπᾶ μου! Καὶ σύ κ' ἐγὼ ἔχουμε τὴν ἴδια λύπη μέσα μας. Μιὰ εὐτυχία μας κατεστράφη σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας καὶ κρασιοῦ! Ὁ γυιός μου μ' ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε, ἔκανε δύο τρισμέγιστα κακά. Ἐπρόσβαλε τὴν ἁγια νύνη σου, καὶ ἐσπάραξε τὴν ψυχή μου. Ἀπὸ τὰ χθὲς κλαίω. Ἂν δὲν ἐτρελλάθηκα ἀκόμη, σημεῖον ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς μ' ἐλυπήθη καὶ δὲν μ' ἐγκατέλειψεν. Αὐτὸ ἐσυλλογίσθηκα, ἐπῆρα θάρρος κ' ἦρθα. Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ: Παππᾶ μου ὅτι ἔγεινεν ἔγεινε. Περασμένα ξεχασμένα Γνωστικὸς εἶσαι, ἔχω κ' ἐγὼ λιγάκι νοῦ καὶ κρίσι. Σὰν φρονιμοι κοὶ σαν νυκοκυραῖοι, ἂς δώσουμε φιλικὰ τὰ χέρια μας, ἂς ἀγραβωνιάσουμε τὰ παιδιά μας καὶ ἂς τὰ παντρέψουμε.

Ὁ Παπα-Γιάννης, ἔκπληκτος, ἀπορῶν, θαυμάζων διὰ τὴν μεγάλην του ἀφέλειαν τοῦ γέροντα Θανάση, τὸν ἐκύτταξεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ μάτια. Ἔπειτα τὸν ἠρώτησεν.

—Ἀστειεύεσαι, κὺρ-Θανάση, ἢ σοβαρὰ μιλᾶς;

—Μιλῶ πολὺ σοβαρὰ μάλιστα.

—Καὶ μοῦ εἶπες τί;

—Νὰ παντρέψουμε τὰ παιδιά μας!...

—Δηλαδή. Ἐγὼ ὁ Παπα-Γιάνης νὰ δώσω τὴν κόρη μου τὴν Φροσούλα γυναῖκα στὸ γυιό σου;

—Ναί· αὐτὸ εἶναι φρονιμώτερο, τὸ λογικώτερο καὶ τὸ φασικώτερο...

—Καὶ θέλεις τώρα νὰ σοῦ δώσω καὶ τὴν ἀπάντησι;

Ναί, παπᾶ μου.., Ἀχ! ἂν εἴξευρες μὲ τὶ λαχτάρα καὶ μὲ τὶ καρδιοχτύπι περιμένω τὴν ἀπάντησιν αὐτήν!...

—Νὰ σοῦ ἀπαντήσω τότε, κὺρ-Θανάση μου. Νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Γῆν ἔχω μάλιστα ἕτοιμη τὴν ἀπάντησι, γιατὶ ἐπερίμενα μιὰ τέτοια πρότασι ..

Καὶ ἀφοῦ περιέφερε μὲ ἐγαΐσμὸν καὶ ὑπερηφάνειαν τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων του ὁ παπᾶς, ἴσως διὰ νὰ βολιδοσκοπήσῃ τοὺς διαθέσεις των, πιθανῶς διὰ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτοὺς νὰ σεβασθοῦν τὴν θέλησίν του, ἀπήντησεν.

—Ἂν ὁ ἥλιος ἀρχίζῃ ν' ἀνατέλλῃ ἀπὸ τὴ δύσι του· ἂν τὰ νερα τὸν ποταμῶν στρέψουν πίσω καὶ ἂν φυτρώσῃ ποτὲ ἀλάτι καὶ βράχη, κλαριὰ καὶ φύλλα, τότε κ' ἐγὼ θὰ δώσω τὴν κόρη μου στὸν κακοῦργο τὸ γυιὸ σου... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησίς μου ! Ἀπάντησις ὁριστική!

Μέσα εἰς τὴν πολυθλιμμένην του ψυχήν, ὁ Ἀθανάσιος Μαρῆς ἠσθάνθη τὸ ὄξυ ἄλγος ἑνὸς πόνου. Τοῦ πόνου τῆς ἀπελπισίας. Ἡ φρόνησις ἐκείνη τοῦ παπᾶ Γιάννη τοῦ ἐστραγγάλιζε καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα του καὶ τὸν κατεδίκαζεν εἰς αἰώνιον ἀπὸ του υἱοῦ του χωρισμόν !

Ἀπεπειράθη νὰ συγκινήσῃ τὸν ἀσυγκίνητον, νὰ μαλάξῃ τὸν ἀμείλικτον, νὰ καταστήσῃ ἐλεήμονα τὸν ἀνηλεῆ. .

—Παπᾶ μου, εἶπε. Μιὰ τέτια ἀπάντησις εἶνε ἄρνησις ἀδικαιολόγητος. Γιὰ συλλογισου κομμάτι· γιὰ σκέψου καλλίτερα. Ὁ γυιός μου σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶχε πιεῖ ἕνα παραπάνω, ἔκανε ὅ,τι ἔκανε. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως εἶνε καλός, τίμιος, λεβέντης, ἀνοιχτόκαρδος, χωρὶς κακλιαις μέσα του, χωρὶς μίση. Εἶνε πλούσιος, εἶνε...

—Βρὲ κὺρ Θανάση μου. Ἂς εἶνε ὅ,τι θέλει ! ἀνέκραξεν ὀργίλος ὁ παπᾶς. Ἐγὼ σοῦ τὸ εἶπα· δὲν τἀκουσες ! Τὴν κόρη μου δὲν του τὴν δίνω ! Παρ' το ἐπόφασι, γύρισε στὸ σπίτι σου, ναὶ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΠΕΡΙ ΔΩΡΩΝ

Οἱ διάφοροι ἐπιστήμονες καὶ προφεσσόροι τῆς ἀνατομικῆς διατείνονται ὅτι τὸ στομάχι ἀποτελεῖ τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Τὸ στομάχι, λέγουν οἱ ἀνατόμοι, πέρνει τὴν τροφὴ καὶ τὴν κάνει αἷμα, τὸ ὁποῖον τροφοδοτεῖ τὴν καρδιά. Μπορεῖτε νὰ βγάλετε, λέγουν, ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὅποιο ὄργανο θέλετε καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ. Ἀλλὰ πάντως, ὄχι τὸ στομάχι. Διότι τότε ἡ καρδιὰ δὲν χτυπᾷ πειά. Διότι, λέγουν, τὸστομάχι ὁδηγεῖ πρὸς τὴνκαρδιὰ καὶ τὴ ζωή.

Ἐγὼ διαφωνῶ. Ὄχι ὡς πρὸς τὸ ὅτι τὸ στομάχι, ὁδηγεῖ πρὸς τὴ ζωή. Ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸ ὅτι ὁδηγεῖ πρὸς τὴν καρδιά. Διότι ἐγὼ δὲν παραδέχομαι ὅτι μὲ τὸ νὰ γεμίσῃς τὸ στομάχι τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κερδίζεις τὴν καρδιά. Προσπαθήσετε, λόγου χάριν, νὰ κερδίσετε τὴν καρδίαν τῆς ἐκλεκτῆς σας, ἢ τοῦ ἐκλεκτοῦ σας, μὲ ὅσες καραβάνες φαγητοῦ θέλετε!

Στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καὶ γενέσεως τῶν εἰδῶν, ὁδηγοῦν τὰ δῶρα! Μάλιστα. Ὁ Πανάγαθος Δημιουργός, πρὶν ἀκόμη κάνῃ τὸν Ἀδάμ, σκέφθηκε τί νὰ τοῦ χαρίσῃ. Κι' ἔκανε πρῶτα τὸν παράδεισο μὲ ὅλα τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ κι' ἔπειτα τὸν ἄνθρωπο. Κι' ὕστερα πάλι ξανασέφθηκε τί δῶρο νὰ τοῦ κάνῃ. Ἀλλὰ βιαζότανε. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῇ καλά, ὅπως πρὶν γίνῃ ὁ Ἀδάμ, καὶ ἀσυλλόγιστα τοῦ ἔκανε δῶρο... ἄδωρο. Τὴν Εὔα. Καὶ ἀπὸ κταβολῆς κόσμου μέχρι τοῦ τέλους, θὰ ὑποφέρωμε τὸ Θεῖον δῶρον καὶ θὰ λέμε κι' εὐχαριστῶ. Coeus battus et contents!

Ὁ Ἀδάμ, λέει μιὰ Χαλδαϊκὴ παράδοσις, εἶδε ἐξαφνα μιὰ ἡμέρα τὸν ἥλιο νὰ δύῃ γρηγορότερα. Τὴν ἄλλη μέρα ἀκόμη πειὸ γρήγορα, τὴν ἄλλη ἀκόμη ἐνωρίτερα, καὶ τέλος κατάντησε τὸ σκοτάδι νἀρχεται νωρὶς καὶ νὰ πλακώνῃ τὴ γῆ. Κι' ἐτρόμαξε μήπως ὁ Θεός, θυμωμένος μὲ τὸ ἀμάρτημά των, βυθίσῃ τὴ γῆ σὲ σκότος αἰώνιο. Καὶ τοὺς φόβους του τοὺς εἶπε στὴν Εὔα. Κι' αὐτὴ ἐγέλασε καὶ τὸν ἐκορόϊδεψε. Ἐθύμωσε λοιπὸν ὁ Ἀδάμ κι' ἔφυγε βρίζοντάς την καὶ τῆς εἶπε πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ καὶ τῆς καταστροφῆς του, καὶ πῶς δὲν θὰ ξαναγύριζε πειὰ σ' αὐτὴν ἂν δὲν ξανάβγαινε ὁ ἥλιος.

Πέρασαν δυὸ τρεῖς ἡμέρες καὶ ἔξαφνα πάλι ὁ Ἀδὰμ εἶδε τὸν ἥλιο νὰ ἀνατέλλῃ νωρίτερα καὶ νὰ δύῃ ἀργότερα ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἕως ὅτου ξαναμεγάλωσαν ἡ ἡμέρες... Κι' ἔτρεξε χαρούμενος πίσω στὴν Εὔα, κουβαλῶντας ὅ,τι εἶχε μαζέψει γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν χωρισμένος. Καὶ τὸ πρῶτο ἀνδρόγυνο ἀγκαλιάσθηκε καὶ ἀντήλλαξε δοσιὰς ἀσπασμοὺς ἤθελε. (Τότε ἦταν ἐρημιὰ κι' ἔκαναν ὅτι ἤθελαν χωρὶς ἐτικέτα καὶ χωρὶς νὰ φοβοῦνται ἀστυνομίες ἠθῶν).

Κι' ἀπὸ τότε ὁ Ἀδὰμ συνείθιζε νὰ ἑορτάζῃ κάθε χρόνο τὴ μέρα ἐκείνη καὶ νὰ χαρίζῃ κάτι στὴν γυναῖκά του Κι' ἔμεινε τὸ συνείθιο ἕως τώρα τὴν Προτοχρονιά: Γιατὶ τὸ φαινόμενο ποὺ εἶχε φοβίσει τὸν Ἀδὰμ εἶναι τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον.

Ἀλλὰ, πρὶν βλέπει τὸ χέρι στὸ πορτοφόλι ἐκπέμποντες τὸν συνήθη καὶ κλασικὸν στεναγμὸν ὀδύνης ἢ συνοδεύει κάθε ἀπόφασι ἀγορᾶς τοῦ δώρου, σταθῆτε. Ἐπιβάλλεται ὁ δισταγμὸς καὶ ἡ σκέψις.

Σεῖς, κυρία ἢ δεσποινίς, τί θὰ χαρίσετε στὸν Ἐκεῖνον σας; Προσοχή, Ἡ ἐκλογὴ τοῦ δώρου παίζει ρόλο μεγάλο. Ὁ προσορισμὸς τοῦ δώρου σας πρὸς Ἐκεῖνον εἶναι ὅλως διάφορος ἀπὸ τὸν προσορισμὸ τοῦ δώρου Ἐκείνου πρὸς σᾶς. Αὐτὸς θὰ προσταθήσῃ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ. Σεῖς ὅμως θὰ προσταθήσετε νὰ τοῦ ἐπιβληθῆτε, νὰ τὸν ἀναγκάσετε νἄχῃ τὴν προσοχὴ του σε σᾶς, νὰ τοῦ δέσετε τὸ βλέμμα σὲ ἕνα ὡρισμένο πραγματάκι ποὺ νὰ τὸν κάνῃ νὰ σᾶς θυμᾶται θέλοντας καὶ μή. Δύσκολη δουλειά, ἀλλὰ ὄχι τόσο ὅσο φαντάζεσθε. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐξετάσετε τὰ γοῦστα καὶ τὰς ἀνάγκας του. Ἂν εἶναι πλούσιος, ἕνα μπιμπελὸ μικρὸ τοῦ γραφείου, ἕνα μελανοδοχεῖο, μιὰ πένα ἢ ἕνα μολύβι χρυσὸ ἢ ἀσημένιο, ἢ μιὰ πιτζάμα ἐξαιρετικὰ ἐκλεκτή. Μὴν πάρετε χρυσᾶ μπιζοῦ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ καὶ τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ δώσουν στιγμιαία ἐντύπωσι, γιὰ νὰ τὰ ἀφίσῃ κατόπιν στὸ συρτάρι του.

Δὲν εἶναι πλούσιος; Τότε ζεύγη μανικετιῶν πλούσια, ἢ κασκόλ καλό, ἢ νεσσεσὲρ ξυρίσματος ἢ χτενίσματος, κάτι ποὺ ἀρέσει χωρὶς ὅμως νὰ μπορεῖ αὐτὸς νὰ τὸ ἀγοράσῃ, κάτι περιττὸ γι' αὐτόν, ἀλλὰ χρήσιμο συγχρόνως σ' ἕναν ἄνδρα. Φτηνοδουλειὰ στὸν πλούσιο κάνει ἐντύπωσι μεγάλη καμμιὰ φορά. Ἐνῷ ὁ μὴ πλούσιος ἄνδρας θέλει κάτι ποὺ νὰ στοιχίζῃ, ποῦ νὰ μὴ μποροῦσε αὐτὸς ν' ἀγοράσῃ χωρὶς σπαταλῆ.

Καὶ σεῖς, κύριε; Parole d' honneur, σᾶς λυποῦμαι. Ἡ ἀμηχανία σας εἶναι ἀληθινὸ μαρτύριο. Πῶς νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ ἀνηκανοποίητον θῆλυ; Τί νὰ πάρετε γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε Ἐκείνην ἡ ὁποία δὲν εὐχαριστεῖται ποτέ! Δεινὴ ἡ θέσις σας, ἀγαπητέ μου. Πάρετε μιὰ ὀδηγία ἀπὸ τὸν ὁποφαινόμενο ὁ ὁποῖος ἐφέτος ἐυδοκίμησεται εἰς τὴν ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον θέσιν νὰ μὴ ἔχῃ... Ἐκείνην κατὰ τὰς κρισίμους αὐτὰς ἡμέρας, καὶ μπορεῖ ἐπομένως νὰ συμβουλεύσῃ ψυχραίμως.

Καὶ ἐν πάσῃ [illegible] προβάλλει τὸ ζήτημα τῆς διαρκείας τῶν σχέσεων. Ἀπὸ πότε χρονολογεῖται ἡ σχέσις σας; Ἂν εἶναι πολὺς καιρός, θὰ ἔχετε ἴσως κατορθώσῃ νὰ καταλάβετε μερικὰ γοῦστα της. Καὶ τότε τὸ ζήτημα εἶναι εὐκολότερο. Γιατὶ ἐπὶ τέλους τῆς ἀγοράζετε κάτι γιὰ τὸ ὁποῖον ἔχει ἐκφρασθῆ ἐπανειλημμένως μὲ ἐνθουσιασμό. Ἂν ὅμως ἡ γνωριμία σας διαρκεῖ λίγο; Καὶ ἂν, ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορές, τὸ στοματάκι τὸ ὁποτον σᾶς προσφέρει τὴν ἡδονὴ δὲν σᾶς ἀποκαλύπτει κανένα γοῦστο; Τὸ γοῦστο τῆς γυναίκας εἶναι κάτι ἀπροσδιόριστο. Δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί θέλει. Πάντως ὑπάρχει ἕνας ὅρος γενικός, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπόκειται κάθε γυναικεῖο γοῦστο; Τὸ πολυδάπανο, ἡ σπατάλη. Τὸ ὡραιότερο μπιμπελὸ ὅταν εἶναι φτηνὸ δὲν ἐνδιαφέρει. Νεόπλουτες ἢ ἀριστοκράτισσες ἡ κοριτσιὰ τῆς μέσης τάξεως ἢ γυναῖκες τοῦ ἠμικόσμου ἢ μοδιστροῦλες καὶ δουλικά, ἔχουν ἕνα κοινὸ γοῦστο: τὸ πολύτιμο πράγμα ποὺ ἀξίζει πολύ.

Ἡ λεπτομέρεις ἀλλάζουν μόνο. Ἡ μὲν τὸ θέλουν χτυπητό, ἢ δὲ ἁπλό. Ἀλλὰ πάντως πλούσιο. Ἀναλογως λοιπὸν τῆς κατηγορίας τῆς Ἐκείνης σας, κάματε τὸ δῶρο σας. Πάρετε κάτι χτυπητό, ἕνα, μπιζοῦ, ἕνα πανταλίφ, ἕνα κασκὸλ μιὰ γοῦνα, ἕνα πολυτελὲς πορτοφόλι σὲ κοριτσι νεοπλούτων ἢ σὲ μέσης τάξεως δεσπινίδα ἢ σὲ φτωχοῦλα φίλη σας. Καὶ ἀγοράσατε [illegible] κεντόταρο porte-bonheur, ἢ μιὰ μικροῦλα σιγαροθήκη, ἕνα νόστιμο μπιμπελὸ, μιὰ ὄμμορφη πουντριέρα ἀπὸ ἑπτὸ κρύσταλλο, ἢ κάτι minuscule, ὅπου νὰ ὑπάρχῃ ὁ πλοῦτος, ὁ χρυσός...

Καὶ εἰς ἀντάλλαγμα, σᾶς εὔχομαι νὰ πάρετε τὸ δῶρον τῶν δῶρων, τὸ πολυτιμότερο,—καὶ τὸ φθηνότερο, τὸ ἄυλο δῶρο ποῦ μόνο, εἶναι ἱκανὸ νὰ σᾶς κάνῃ νὰ ξεχάσετε, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, τὴν ὀδυνηρὰ ἀφαίμαξι τοῦ πορτοφολιοῦ σας:—τὸν «ἀσπασμὸν τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα!»

ΜΙΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ζαχαροπήχτον μῆτερ μου,

Δηλαδὴ τί θέλετε πλέον ; Νὰ μὲ φάῃ αὐτὸς ὁ ἱπποπόταμος ὁ Ἀρζέρ, ὅπου τὸν ἐνυμφεύθην διὰ τὴν κακὴν καὶ στραβήν μου μοῖραν; Ἢ θέλετε ν'ἀναγκασθῶ νὰ τοῦ θράπτσω καμμίαν ὑδρίαν εἰς τὴν κεφαλή ; Φαντασθῆτε, γλυκυρόν μου μῆτερ μου, ὅτι δὲν μοῦ ἐχάρισεν ἐρέτος θύ' ἄπαξ μβοναμᾶνό ἀλιτήριος, μόνο μοῦ ἔφερε ἕνα ἐμβούτιον βωδιὸν διὰ δῶρον, ὡσὰν νὰ ἤμουν ἐγὼ κανένας δράκος νὰ φάω κοτζὰ μου ἐμβούτιον, ὅπου καὶ τώρα τελεπταίως μοῦ διεμελίσθη ἡ ὄροξις καὶ δὲν δύναμαι νὰ κατοβροχτίσω οὐδὲ μίαν βριζόλαν χοιρινήν, ὅπου τὸ χοιρινὸν εἶναι πολὺ ὠφέλιμον εἰς τὰς συζύγους.

Τὸ λοιπὸς πῶς τὰ βλέπετε σεῖς τὰ πράγματα; Πρέπει νὰ φύγετε ἐγκαίρως ἀπὸ το χορίον καὶ νὰ ἔλθετε οἴκαδε ὅπου νὰ τὸν πάρετε ἀπὸ κοντά αὐτὸν τὸν σύζυς μου διότι ὁ Θεὸς γνωρίζει τί θὰ σοῦ σχαρώσῃ ἀκόμη. Λυπηθῆτε τὸ τρυφερόν σας πουλυκίδιον καὶ σπεύσατε νὰ τὸ παραλάβετε, διότι θὰ σᾶς τὸ φάῃ ὁ Χάρος καὶ κατόπιν θὰ σᾶς παιδέψῃ ὁ Θεός.

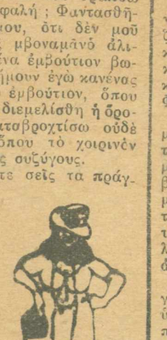

Ἀσπάζομαι ἐγκαρδίως; τὴν ἀριστερόν σας καὶ πρεμένον ἔγγραφον ἀπάνδησίν σας, ἡ πολύκλαυστος θυγάτηρ σας ΒΕΤΤΑ

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΓΡΑΜΜΑ

Ἡ Κυρία Ζερμαν Μποζὲν πρὸς τὴν φιλενάδα της Ἐρικέττα Μαρβιλιόν.

Καλή μου Ἐρικέττα,

Ἔρχομαι νὰ σοῦ φανερώσω μιὰ μεγάλη εἴδησι ποῦ θὰ σὲ γεμίσῃ χαρὰ καὶ ἀπορία.

Ἀπ' ἐδῶ καὶ μιὰ ἑβδομάδα τὰ χαλάσαμε μὲ τὸν Φραγκίσκο καὶ ὁ χωρισμὸς ἔγινε γιὰ πάντα καὶ χωρὶς δυσκολία, χωρὶς δράμα, ὅπως συχνὰ μ' ἐφοβέριζες πῶς θὰ γίνῃ ἄμα χωρίσωμε καὶ παύσουν ἡ σχέσεις μας. Ὁ ἐραστής μου οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ κἄν ἀνέφθηκε νὰ με σκοτώσῃ οὔτε νὰ σκοτωθῇ! Ἂν καὶ ὀλίγοι ἀλλὰ ἐλαφὸ φορὲς στὸ δικαίωμα τῶν δύο χρόνων ποῦ βάστεξαν ἡ ἕνοχες σχέσεις μας μ' ἐφοβέριζε σοβαρὰ πῶς προτιμοῦσε καλύτερα τὸν θάνατο καὶ ὄχι τὸν χωρισμόν μας. Σ' ἐξομολογοῦμαι πῶς αὐτὰ τὰ λόγια του μὲ φοβίζανε πολλὲς φορές, ὄχι ὅμως; καὶ τόσο πολύ, ἔχω ἀρκετὴ πεῖρα καὶ δὲν ἐπίστευα ποτὲ τὰ λόγια τῶν ἀντρῶν, καὶ πρὸ πάντων τοῦ Φραγκίσκου... Ἐδιάβαζα τακτικὰ τὰ κοινωνικὰ σκάνδαλα τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὴς ἐφημερίδες, πῶς ἔ ας κύριος ἐτυροβόλησε μιὰ κυρία, γιατὶ αὐτὴ ἀπέρριψε τὸ φλερτάρισμά του καὶ ἄλλα πολλὰ τετοια καὶ ἔλαβα τὰ μέτρα μου. Σι.

Μιὰ μέρα ποῦ κουβεντιάσαμε γιὰ τέτοια τραγικὰ πράμματα τόσην ἐντύπωσιν μ' ἔκαμαν ποῦ φανταζόμουνα τὸν ἑαυτόν μου πεσμένον κατὰ γῆς μέσα στὸ αἷμα, στὸ μέσον τοῦ σαλονιοῦ μου! Καὶ θὰ ἦταν κρίμα τὰ λερώσῃ τέτοιο ὁμορφο χαλὶ ποῦ ἀγόρασα ἐδῶ καὶ ἕξη μῆνες καὶ τόσο ἀκριβά, καὶ νὰ χάσω καὶ τὴν καμαριέρα μου τὴ γρηά.

"Αν μποροῦσα νὰ φανερώσω τὴν ἀλήθεια σ' ἕνα ἄντρα καὶ ὅταν δὲν εἶναι παληὸς ἐραστής μου, θὰ ἀπεδείκνυα στὸν Φραγκίσκον πῶς αὐτὸς ἔφταιξε, γιατὶ κάθε μέρα ἔλεγε πῶς αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξῃ πάρα πολύ, γιατὶ ὑπόφερε ποὺ μὲ περνοῦσε εἴκοσι χρόνια στὴν ἡλικία!

Εἶναι δυνατὸν ποτὲ μοῦ ἔλεγε νὰ μὲ ἀγαπήσῃς [illegible] τὴν καρδιά σου; Ἐν δὲν σὲ διασκεδάζα μὲ γλυκὰ λόγια καὶ παράξενα καὶ ξεμπτα ποτὲ δὲν θὰ ἔκαμες ἀπιστίες στὸν ἄντρα σου τὸν Λεοπόλδο, αὐτὸ τὸν ἤσυχο καὶ καλὸ κύριο καὶ δὲν θὰ κατεδέχεσο νὰ μὲ κάμῃς ἐραστή σου! Εἶμαι ὁ πρῶτος μὰ δὲν θᾶμαι ὁ τελευταῖος, γιατὶ ἐγὼ σοῦ ἔδωκα τὸ γοῦστο τῆς ἁμαρτίας.. καὶ σοῦ ἄνοιξα ὁρίζοντας ποῦ ὁ ἄντρας σου σ ὔ εἶχε κρύψει, καὶ ὕστερα ἀπ' ἐμένα νέοι ἐρασταὶ θὰ μὲ διαδεχθοῦν!..

Γνωρίζεις, ἀγαπητή μου φιλενάδα, πῶς εἶμαι θρῆσκια! Ἄρχισα νὰ παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ μὲ φωτήσῃ τί νὰ κάμω γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῶ τὸν ἐραστή μου, καὶ ἔκαμα τᾶμα νὰ γίνω ἔσυω καὶ προσωρινὰ τίμια σύζυγος.! Ἡ παράκλησίς μου ἔκαμε τὸ θαῦμα της. Ἕνα γράμμα ἀνώνυμο ἔστειλαν στὸν ἄντρα μου καὶ τοῦ βάλλαιε ψύλλους στ'αὐτιά του .. Τοῦ λέγανε να προσέξῃ, γιατὶ ὁ φίλος του Φραγκίσκος ἐπιβουλεύεται τὴν τιμή του καὶ νὰ προσέξῃ τὸ μέτωπό του!...

Ὁ Λεοπόλδος ποῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα μοῦ διάβασε τὸ γράμμα, καὶ μὲ γνωρίζεις ἀρκετὰ καλὸ γιὰ νὰ μαντέψῃς τί θέσι κράτησα. Ἐθύμωσα, ἔβαλα ἄγριες φωνές, πικρὰ λόγια, πῶς βαρέθηκα καὶ πολλὰ ἄλλα, καὶ ἐζήτησα ἀντιπαρίστασι ἀμέσως μὲ τὸν Φραγκίσκον.

—Βλέπεις, καϋμένε φίλε μου, τοῦ εἶπα μπροστὰ στὸν Λεοπόλδο, βλέπεις; Φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναῖκας εἶναι ἀδύνατο πρᾶμα. Σὲ εἴδαν συχνὰ σεὸ σπῆτι μας, νὰ κουβεντιάζουμε μαζὺ καὶ ἔκαμα τὴν τρελλὰ νὰ μαχραίνουμε τὴν κουβέντα, Λοιπὸν οἱ θεαταὶ μᾶς κοιττάζανε, μᾶς παρεξηγήσανε. Φαντάζομαι ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνώνυμο γράμμα σαν τὶ λενε για μᾶς, τὶ ἀτιμίες καὶ φεμματα. Εἶναι ἀπελπισία, φριχτὸ πρᾶμα αὐτό...

"Εδωκα νὰ καταλάβῃ ὁ Φραγκίσκος πῶς ἡ γυναῖκα τοῦ Λεοπόλδου δὲν πρέπει νὰ τὴν ὑποψιάζετε ὁ κόσμος γιὰ τὴν τιμή της, καὶ πρέπει νὰ κοποῦν ἡ σχέσεις μας, καὶ τὸ παραδέχτηκε...

Εἶμαι τῆς γνώμης σου, καλή μου φίλη πῶς χωρὶς αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ φοβερὸ τὸ ἄτιμο θὰ εἶχα ἀκόμη στὴ ράχη μου τὸν κυρ Φραγκίσκο. Λοιπὸν τὸ γράμμα ἦρθε στὴν ὥρα.

Θέλεις νὰ σοῦ ξομολογηθῶ τὸ κρίμα μου ποῦ θὰ σὲ εὐχαριστήσῃ; «*Ἐγὼ ἔγραφα ἐκεῖνο τὸ ἀνώνυμο γράμμα*»

Ε. G. GLUCUK.

"ΣΦΑΙΡΑ,,

ΑΘΗΝΑΙ 1925

Γραφεῖα : Ἁγίου Κωνσταντίνου 7, Ὁμόνοια

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤ.	Ἐνιαυτὸν	Δρχ. 50	Ἐξάμην.	Δρ.	25
ΕΞΩΤ.	»	Φρ. 50	»	Φρ.	25
ΑΜΕΡ.	»	Δολ. 4	»	Δολ.	2
ΑΓΓΛ.	»	Λιρ. 1	»	Σελ	10

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις Ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΗΝ κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

30 λεπτὰ ἡ λέξις

—Λέλα, ἐπιστολήν σας ἔλαβα Εὐχαριστῶ. Ἐὰν σᾶς εἶναι εὔκολον γράψατέ μου τὴν νέαν σας διεύθυνσιν. Γιῶργος.

—Νέος ἡλικίας 26 ἐτῶν, ἐπὶ ὀκταετίαν διαμένων ἐν Rhodesia South Africa, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. P.P.Box 4 Bindura Rhodesia S. Africa.

—Κικὴ, ἔγραψα κατ' ἐπαναληψιν. Ἂν δὲν κωλυόσθε ἀπαντήσατε, Παρακολούθει τοποθετήσαις, γνωρίζεις ἐφεξῆς μεταβολάς. Ἀνδρέας.

—Μιὰ χρυσόφτερος πεταλουδίτσα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη γυρεύει ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον Κρήτης καὶ Θεσσαλονίκης μήπως ἀπ' αὐτὴ ἰδῇ καὶ ξεπροβάλλει κάτι ποὺ νὰ ἐκπληρώνει τὶς ἐλπίδες καὶ ὄνειρά της Βαλεντίνη, Ζαχὸπ p. r, Θεσσαλονίκην.

—Ἀντώνη μου, γράμμα σου στεροῦμαι καιρό, ἀδελφὸς ἦλθε. Παρὰ τὰς παρακλήσεις μου ἐξακολουθεῖς γράφων φίλου. Περιμένω γράμμα, γνώστην διεύθυνσιν. Ὄλγα

Νέος ἡλικίας 24 ἐτῶν, ἐπὶ ὁλόκληρον ὀκταετίαν διαμένων ἐν Rhodesia Suth Africa ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος. Γράψατε. George P. G. Bindura Phodesia South Africa.

—Κορίτσια τῶν παραλίων τῆς Ἑλλάδος, ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ ἐπιστολὰς οὐχὶ μὲ ἀνωτέρας τῶν 25 ἐτῶν. Σκοπὸς ἡ φιλία καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσει, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Panay Vidalis s)s Panaghis 24 St. Mary Axe London E.C. 3.

—ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΤΟ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ εἰς τὰς ἀναγνωστρίας τῆς «Σφαίρας» ζητῶν ἄμεσον συνεννόησιν γραπτῶς ἢ προφορικῶς ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ μεσάζοντος προσώπου μὲ δίδας, χήρας ἢ ζωντοχήρας οἵας δήποτε ἡλικίας. Καὶ τάξεως ΑΛΛΑ ΠΛΟΥΣΙΑΣ, μὲ σκοπὸν γάμον. Ἀδιαφορῶ περὶ σωματικῆς παθήσεως, ἤτοι κοντοῦς, κουφῆς καμπούρας, ἢ στραβῆς. Δὲν ἐξετάζω τὸ παρελθόν ἀρκεῖ νὰ φανῇ ἠθικὴ καὶ πιστὴ πρὸς ἐμὲ καὶ θὰ εἶμαι ὁ μέχρι τάφου ἀφωσιωμένος της. Τησεῖται ἄκρα ἐχεμύθεια. Γράψατε «Χρυσομαλλον Δέρας» Γραφεῖα Σφαίρας»

—Εἰσερχόμενος γιὰ πρώτη φορὰ εἰς τὸ μυροβόλον σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν καὶ εὐκαταστάτους χήρας. Σκοπὸς ἀποκλειστικῶς, ὁ γάμος. Δὲν ἀποκλείονται καὶ ἐπιστολιτθεσες. Γιάγκος Βασιλειάδης p. r. Ἐνταῦθα.

—Ἀλληλογραφῶ μόνον μὲ μορφωμένα καὶ ἰδανικὰ κορίτσα 18—22 ἐτῶν. Σκοπὸς ἄμεσος γνωριμία καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Ν Κ. p r. Ἐνταῦθα.

—Νέος γιὰ πρώτη φορὰ ἐπισκεφθεὶς τὴν πρωτεύουσάν μας καὶ θέλων νὰ ἐγκατασταθῇ ὁριστικῶς εἰς αὐτὴν, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινιδων κάτω τῶν 24 ἐτῶν Δὲν ἀποκλείονται καὶ χῆρες. Σκοπὸς ἱερός. Μίμης Δ. p,r. Ἐνταῦθα.

—Ἕνα κοοίτσι 16 Μαΐων, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ διασκεδάσῃ τὴν πλῆξιν τοῦ σχολείου καὶ τὴν μωρολογίαν τῶν καλογραιῶν διδασκαλισσῶν, ἀνταλλάσσει c. p. μὲ πονετικοὺς νέους. Σκοπὸς φιλία. Γράψατε Πριγκίπισσαν Ρο-σίγκ θυρὶς 72 Γραφεῖα «Σφαίρας» Ἀθῆναι.

—Κύριος 29ετὴς ξένος καὶ εὐγενέστατος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ χειραφετημένας κυρίας καὶ χήρας ἡλικίας 25—33 ἐτῶν Ἐσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ. Προτιμῶνται αἱ ἄνευ τέκνων. Σκοπὸς ἀποκατάστασις. Γράψατε Παρηγορητικόν. Θυρὶς 128 Γραφεῖα περιοδικοῦ «Σφαῖρα». ΑΘΗΝΑΙ

—Ζητῶ πανταχόθεν ἀλληλογραφίαν μὲ νέους καὶ νέες αὐστηρῶν ἠθῶν διεύθυνσις Λ. Μ Ν. Ρ. Ρ. Πειραιᾶ.

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ κοσίτσια μορφωμένα. Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Α' Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Πειραιῶς

—Κυνηγέ, ἐπιστολή σου ἔλαβα, δέχουμαι Ν. Π.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ κομψὲς καπελοῦδες, Πολύβιος Γ. Ἀριστόγλου p. r. Ἐνταῦθα.

—Στὸν ἀγαπημένον μου ἀδελφοῦλη εὔχομαι καλὰς ἑορτὰς καὶ ὁ καινούργιος χρόνος νὰ τοῦ χαρίσῃ κάθε εὐτυχία. Μαλδίνα.

—Νεαρὸς φοιτητὴς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Γράψατε: Τάκην Βεντίδην p. r. Ἀθῆναι.

—Ὁποια νομίζει πῶς μπορεῖ νὰ παρηγορήσῃ ἕνα ἀπογοητευμένο μορφωμένο νέο ἂς δοκιμάσῃ. Ἀνταλλαγὴ μόνον c. p. Γιῶργος Τριβιὰλ Μοῦσῶν 1. Πειραιᾶ.

—Κορίτσια, χῆρες, κ.τ.λ. νεαρὸς ἀὸν Ζουὰν αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν. Ὁποια πρωτογράψῃ θὰ τῆς χαρίσω τὴν καρδιά μου καὶ τὴν φιλία μου. Χαρακτηριστικά, μελαχροινός. Γράψατε Γ.Γ.Κουρεῖον Ἀγάπη Ἐυδορίωνος 14 Ἀθῆναι

—Τέσσαραι πονεμέναι ψυχαὶ εὑρισκόμεναι πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς Αὐστραλίαν καὶ τώρα διψῶσαι γιὰ νὰ ἑροῦν μίαν ἀληθινὴν συντροφιὰν πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτονίας των, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων 16—20 ἐτῶν. Ἀνταλλάσσονται φωτογραφίαι, ψευδώνυμα ἀποκλείονται Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Δέν ἀποκλείονται καὶ ἄλλων μερῶν. Γράψατε Georges Crowns. Jim Patrikios, Jim Poulos Peter Metaxas, Main Steet Kyogle N.S.W. Australia.

—Νέος 24 ἐτῶν ἀποκατεστημένος ἐν Αὐστραλίᾳ,ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας ἐξ οἵου δήποτε μέρους καὶ δι' οἵον δήποτε σκοπὸν ἐπιθυμοῦσιν. Γράψατε. Pines Box 52 Zunce Australia.

—Δεσποινίδες ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἀνταλλάσσομεν φωτογραφίας; μαζὺ παὶ χαρακτῆρας. Ἂν συνεννοηθοῦν ἄμεσος γάμος Ψευδώνυμα ὄχι. Spiridon Deïgas p. r. Ἀθῆναι.

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα 17 Δεκεμβρίου Διονύσιον Ἀμπάτην ἐκ Κεφαλληνίας εὔχομαι ἔτη πολλά. Δούκας.

—Νέος καλὸς καὶ μορφωμένος αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 17—22 ἐτῶν προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης Χαλκίδος, Κύμης, Ξάνθης, Καβάλλας καὶ Δράμας. Γράψατε. Γεώργιον Λογοθέτην Πλάκα Λαδριον.

—Χηροῦλες, προσοχή. Ἕνας νέος 25 ἐτῶν ζητεῖ νὰ βρῇ παρηγοριὰ μὲ πονετικὲς χηροῦλες κάτω τῶν 25 ἐτῶν. Προτιμῶνται τῶν Κυκλάδων νήσων. Γράψατε. Μ. Μίμην Κόπρου 1. Θεσσαλονίκην

—Δέχομαι. Γράψατε Κομνηνὸν Προεστόπουλον p. r. Βόλον.

—Ἀγάπην μου. Ἔλαβα. Ὥστε ἀπορεῖς. Φαίνεται ὅ,τι συμβαίνουν τὰ ἀντίθετα. Ἂν ἐπιθυμῆς, πραγματοποιήσω.

Το Περιβολι της «Σφαιρας»

Του Βλαμη τα καμωματα...

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΜΠΟΝΑΜΑΣ

Αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ Νέον ἔτον, ρὲ Μανιώ μου καρδιογνώστρα καὶ ἀνήλεη. Τὸ σὴμερον ἡ ψυχή μου εἶναι περίλυπη ἕως θανάτου καὶ τὰ ἐντόσθιά μου κλαίουν σὰ νάτανε ἔκθετα.

Εἶναι ἡ τρίτη βολὰ ἑτώρα ὅπου βάζω πλώρη γιὰ νὰ κονομήσω τὸ ἀντίτεμο νὰ σοῦ πάρω κ' ἐσένα, ρὲ κεντρικιά μου ἀρτηρία, τὸν μπαναμά σου, ὄχι γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἐχτίμησι ποὶ σ' οὔχω, μόνε ἔτσι γιὰ τὰ στραβὰ μάτια τοῦ κόσμου. Κατάλαβες; Ἤθη καὶ ἐθύματα γλέπεις.

Τὴν τρίτη μέρα τοῦ Χριστοῦ εἴχα περισυλλέξει μερικὰ τάλλαρα καὶ τὰ φύλλα σὰν κόρο ὀφθαλμοῦ στὴν ἀπόκρυφη τσέπη τοῦ παντελονιοῦ μου, πλαΐ μὲ τὴν μουρμουρίστρα, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω, ρὲ ἐφτάλοφη παρθένα, ποῦ μὲ τρώει κάθε τόσο τὸ αἷμα μου νὰν τὰ παίζω καὶ νὰ μένω βέρτζινος. Θαρρεῖς πῶς τὸ θέλω κι' ἐγὼ ὁ ἔρημος; Παρασύρουμε, ἀδρεφός, ἀπὸ κεῖνη τὴν ἀνθρωποφάγα τήν ντάμα κούπα καὶ μπαίνωμέσα στὸ χαρτοπαικτεῖν χωρὶς νὰν τὶ νιώνω, θαρρεῖς πῶς μὲ σπρώγνουνε. Ρὲ, ἂν ἤμουνα ἐγὼ ἐπιντροπὴ τῶν ἀνοικονομιῶν πρῶτο καὶ κύριοθὰ κατεργοῦσα τὰ χαρτιὰ γιὰ σωθῇ ὁ κόσμος. Μά, θὰ μοῦ πῇς, καὶ πῶς θὰ περνάει τότες τὴν ὥρα του ὁ κοσμάκης, μίρες ποῦναι; Ἔ, καλὰ καὶ μπήμπτως χαθήκανε τ'ἄλλα τίμια παιγνίδια; Τὰ ζάρια, λ χ.;

Τὴν πρώτη βολὰ ποῦχα μαζωμένα κανὰ-δυὸ τσέπες τάλλαρα κ'ἔλεγα νὰν τὰ θυσιάσω γιὰ τὸ μπουναμά σου βρέθηκε καθ' ὁδὸ ὁ Σπῦρος ὁ Τζαναμπέτης καὶ μὲ τράβηξε, ἄρων καὶ περιπατῶν, στὸ χαρτοπαικτεῖον. Μπῆκα μέσα. Αὐτὸ ἤτουν οὔλο. Εἶδα κείνη τὴν ξελογιάστρα τὴν ντάμα κούπα κ' ἐρράγισαν τὰ φυλλοκάρδια μου. Θαρροῦσα πὼς ἔκλαιγε ἡ μαγκούφα ποὺ τὴν ἄφινα παραπονεμένη. Ἄνθρωπος εἶμαι κι'ἐγὼ, ρὲ Μανιὼ φιλοδίκεα, χρόνια αἰσθητικός, βγάνω μιὰ φούχτα τάλλαρα καὶ τῆς τὰ ρίγνω... Ἀμὰν, ἀδρεφέ μου, τὶ γκίνια ἤτουν ἐκείνη. Ρίγνει χαρτιὰ ὁ μπαγκέρης, ἡ ντάμα πάει τέρτσα. Εἶπα νὰ θυμώσω καὶ νὰν τὰ κάνω ἐκεῖ μέσα βουλευτήριο, κρατήθικα ὅμως μέρες ποῦτανε Ἄς ἀφήκω τὲς μανάδες, εἶπα, νὰ χαροῦν τὰ παιδιά τους μέχρι τῶν Φώτων, κι' ἔφυγα ἄπραχτος.

Προχτὲς παλε ποῦκανα νιὰ μεσιτεία στὸ Νῖκο κ' ἐπῆρε ἀργολαβία τὴν κηδεία τῆς γυναίκας τοῦ Γυφτομανώλη καὶ μοῦδωκε γιὰ τὸν κόπο μου μιὰ οἰκογένεια εἰκοσιπεντάρικυβικὰ μέτρα. Βάνω τὸ πρῶτο εἰκοσιπένταρχο, τὸ χάνω. Βάνω τὸ δεύτερο γιὰ νὰ πάρω τὸ πρῶτο, χάνω καὶ τὸ δεύτερο. Μὲ πιάνουν τὰ νευρικά μου καὶ πετάω καὶ τὸ τρίτο γιὰ νὰ πάρω τὰ δύο πρῶτα εἰ δ' ἄλλως νὰν τὸ κάνω τὸ δεμάτιο τοῦ Λία σταμνάδικο, χάνω καὶ τὸ τρίτο καὶ τὸ τέταρτο καὶ τὸ πέφτο. Τόνα ἔπερνε τὸ κατόπι τὸ ἄλλο κατὰ συμπάθεια,..

Ἔσκαγε ὁ ἥλιος μόλις ἐξῆλθον ἀφ' τὸ σαλόνι τοῦ Λία, ἀπένταρος πάλε κὶ κατσουφιασμένος σὰν λαδοποντικός. Δὲ συλλογιζόμουν ποῦ ἔχασα πέντε εἰκοσιπεντάρικα, μόνο ποὺ δὲν εἶχα ψιλὴ νὰ σοῦ πάρω τὸ μπουναμᾶ σου. Τί νὰ σοῦ κάνω ρὲ ἄτυχο πλᾶσμα, ποῦ κι'ἡ δικιά σου ἡ τύχη εἶναι μονύφταλμη.

Κατόπι πῆρατὴν ἀπορπισιά μου κ'ἐτράβηξα κατὰ τὸν καφφενὲ τοῦ Στρατῆ νὰ πιῶ κανὰ καφφὲ, φόντας γλέπω ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνα κλουβί.

— Ρὲ σὺ, λέω μέσα μου, ἀφοῦ δὲν ἔχω ἐγὼ λεφτὰ νὰ πάω τὸν μπουναμᾶ, νὰ ποῦρχεται ὁ μπουναμᾶς σ' ἐμένα,

Βουτάω τὸ κλοοβὶ καὶ ἀμολιέμαι γιὰ τὸ τσαρδί.

Αὔριο θὰ στὸ στείλω, ρὲ Μανιώ μου, γιὰ νὰ μπῇς μέσα νὰ κελαϊδήσῃς, ρὲ πέρδικά μου, νὰ χαλάσῃ ἡ ὑφήλιο ἀφ' τὴ γλύκα τῆς φωνῆς σου. Τί νὰν τὰ κάνῃς τ' ἄλλα δῶρα. Ματαιότη ρὲ τ' ἀνθρώπινα. Δὲν εἴπαμε; Θὰ λὲς οὔλο νὰ ὡσοῦτου βγάν' ὁ ἥλιος κέρατα. Γιατί;

Ο ΒΛΑΜΗΣ.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΚΕΡΙ

Ἐλήλυθεν αἰσίως κ' ἐφέτος
τὸ καινουλγὲς νέον ἔτος
πρὸς ἀπολησμοσύνην τοῦ παλαιοῦ
τὰ μᾶλλα πειναλέου καὶ ὀχληροῦ,
τὸ ὁποῖον
πρὸς ὑγείαν καὶ εὐανδρίαν
τῶν δεσφοινιδίων.
Ἀμήν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν
ὅτι τὸν ἐμὸν ἐμβοναμᾶν
μοὶ τὸν ἔπεφσεν ἅπαξ τινὰ
δεσφοινίν,
μικρὰ μὲν τὸ δέμα, ἀλλὰ
κρατερά,
σχερτζόδα, τσαπερδονοειδὴς
καὶ γλυκυρά,
τὸ ὁποῖον ἡ κορωνὶς τῶν τσουπίων.
Ὀρῶσα γοῦν ἐμέ,
τὸν χρουσούζιον καὶ τὸν τζερεμὲ
διαλυόμενον ἐρωτικῶς
καὶ μὴ βρίσχων παρηγορίαν παρὰ γυναικός,
ἐτρώθη κυρίως ἡ καλδία ἀπτῆς,
ὡς οὖσα τρυφερὰ ἐκ γενετῆς
καὶ λίαν πρωὶ ἐλθοῖσα εἰς τὸ τσαλδίον
Ὦ Ἀγκαφαγγελεῦ, μοὶ λέδει, ἀνδίον
καὶ ἔτη πλεῖσθα καὶ ἐρατεινὰ
μὲ τὸν σμικρὸν ἀπτὸν ἐμβουναμᾶν.
Ἀπλώσασα ὕσθερον τὴν χαριτόβρυτον
αὐτῆς χεῖρ
μοὶ ἔδωκε κηροποίητον τινὰ κουκλίν,
πρὸς παρηγορίαν δηλοιότι τοῦ ἔρωτός μου
κα! πρὸς ἀποπλάνησιν τοῦ πάθους μου
τοῦ ἐνδός μου, πράγχμα τὸ ὁποῖον
διὰ τὸ ἐρωτοπαθὲς γηρατεῖον
καλὸν ἐσθὶν καὶ τὸ κουκλίον.
Λαβὼν ὑσιερόθεν ἀπτὶν ἐν τοῖς χερσὶ
τὴν ἐθώπευον ἐνδελεχῶς οὐτωσὶ
κοριτσόπουλον νὰ ἦ ὁ ἐρατεινόν,
χαδιάρικον, ναζιάρικον καὶ ἀληθινόν,
ἵνα τοιουτοθρόπως ἐκπληρωθῇ
ἡ παροιμία ἡ σοφή,
ἡ λέγουσα «καλὸν ἐστὶν τὸ γύναιον»
τὸ γλαφυρὸν καὶ τὸ φίλον
ἐσθὶν καὶ ἀπὸ ξύλον,
τουτέσθιν τὸ ὁποῖον
καὶ εἶναι καὶ ἀπὸ κηρίον.

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΑ ΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Η ΦΑΚΑ

Ἔ ρδίκου μ' π' λίμ',

Ἀρχιμηνιὰ καὶ ἀρχιχρουνιὰ κι' ἀρχὴ καλὸς σ' χρόν' ς κὶ πρὸς τ' ἄνθιν κὶ πρὸς τ' κάτ'θιν.

Θὰ περίμέν'ς βιβαίους μαζῆ μὲ τ' ν παροῦσαν μ' κι' κάνα δώρουν ἰσώκλειστ' ν, κάνα δύγιοι φελιὰ μπακτλιάρου γιὰ κάνα τεψὶ μπουμπότα νὰ φᾷς κι' νὰ θεραπαῇ ἡ καρδούλα σ', ὅπ' ἔχ'ς νὰ βάν'ς στ' στόμα' σ μπουμπότα ἀπ τ'ν παραμονὴ τ', πρῶτ' ς νύχτας τ' γάμ' μας.

Ἔννοια σου, οὐρὶ ξιφτισμέν', κι' δὲν σ' ἀλησμόν' κα τ' παράπν. Θὰ σ' κάνου μαθὲς κι' ἐσένα τ' ν μπουναμὰ σ' γιὰ νὰ μὴ μοῦ κακοκαρδίσ' ς κι' χάσ' ἡ Βενιτιὰ βιλόν'.

Ἔχου ἰτώρα νιὰ βδουμάδα ὅπου γκιζιράου στὰ ποζάρια γιὰ νὰ βρῶ τ' ν μπουναμὰ ὅπ' σ' τηριαζ' κι' ὅπου θὰ σ' ηὐχαριστίσ', ἀλλὰ δὲν βρίσκου τίπ'τα κατάλληλουν γιὰ τ'ν ἀφεντουμουτσουνάρα σ'.

Εἶπα νὰ σ' πάρου ἕνα κουλιὲ νὰν τοῦ φουρᾶς ὄντας παγαίν'ς στὰ πανηγύρια, ἀλλὰ φουβήθ' κα νὰ στοῦ πάρω μπὰς κὶ τοὺ παρασφίξ'ς στ' λημὸ σ' κανιὰ μέρα κι' πνιγῇς κι' τότ'ς βάν' του ρηγάν'. Θὰ θέλου τ' κόσμ' τὰ ἔξ'δα πρώτουν γιὰ νὰ σι' θάψου κ' ὕστερ'ς κι' γιὰ νὰ βγάνου ἄδεια γιὰ τ' δεύτερου γάμου.

Εἶπα νὰ σ' πάρ' ἕνα μαντῆλι παρδαλό, ἀπὸ κεῖνα ὅπ' φουράει ἡ κόρ' τοῦ παππᾶ, ἀλλὰ κι' δαύτου διν' ἔκανε γιὰ σένα, ὅπ' ἔκουψες ἰτώρα τὰ μαλλιά σου σὰν νᾶχις τριχουφάου

Ἴπετ'χα ὕστ'ρης νιὰ οὐμπρέλλα Φαραὼ, ἀποὺ κεῖνες μαθὲς τ'ς μικροσκοπ' κὲς ὅπ' μπορεῖς νὰν τ' βάν'ς στ'ν τσέπ' σ' γιὰ νὰ μὴ κουράζουντι τὰ ξιράσ'. Ὅμ'ς ἰσκέφτ'κα ὅτι μόλ'ς στ'ν στείλου ἰσὺ δὶν θὰ κάν'ς ἄλλη δ'λειὰ πάρα θὰν' τ'ν βασιᾶς ἀνοιχτὴ οὔλη μέρα καὶ μέσ' στ' σπίτ' ἀκόμα, ἀκόμ' κι' ὄντας βάν'ς μπουγάδα.

Εἶπα ἐξ ἄλλου νὰ σ' πάρου ἕνα κ' τι φουντὰν γιὰ νὰ σι' γλυκάνου μπὰς κι' μ' νουστιμ, σ' λιγοῦλι κι' ἀλλάξ' ὁ χρόν' ς, ἀλλὰ σὶ ξίρου τὶ χαζουμαρία ὅπ' εἶσι.

Μπουρῇ νὰ φᾷς τ' κ' τὶ κι' νὰ πιτάξ' ς τὰ φοντάν, ὅπ' θὰ πάῃ ὁ κόπ'ς χαμέν'ς κι' τὰ λεφτὰ ἄδ' κα τ'ν ἀδίκουν. Σκιφτόμ'ν τ' λ' πόν τὶ νὰ σ' πάρου ὅπ' ἀκούω ξάφν' κα ἰκείνου ὅπ' π' λάει τ' δόκανα κι' τ'ς φάκ'ς νὰ φ' ναῦῃ «μιγάλο, μικρὸ παστρέβει».

—Οὐρ' ἔλα σα' δῶ, π' δι' μ', τ' κάνου Μάειδε μιγάλη εἶν' ἡ Πιρδίκου μ', μάειδε μικρή, μὰ δὲν πειράζ'. Θὰ τ'ς πάρου μυθὲς μιὰ φάκα μπὰς κι' *συλλάβ* τίπ' τις κανιὰ βουλὰ κι' μ' βγάν' ἀσπρουπρόσ' που...

Σοῦ πῆρα τ' λ'πόν νιὰ φάκα κι' σ' τ' ν στέλλου αὔριον μὲ τ' πρώτ' ταχυδρομείου. Πιστέβγου νὰ φχαρίστ' θ' ς κι' νὰν τ'ν μεταχειριστ' ὅπ'ς πρέπ'.

Χρόνια πουλλὰ ἰτώρα καὶ μὲ ὑείαν κ' εὐτυχίαν τοῦ Νέουν ἔτ'ς κ' οὐ Θεὸς νὰ σ' πουντικοδυναμών', οὐρὴ κλαπάτσα.

Ταῦτα κι' μένου, γειά σ' κι' ἀντίουμ',

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥ